1 page en langue française

3 Seiten in deutscher Sprache

Stindardul

Anul XIX, Nr. 118/119, apr.—august 1972 | Versandort: München; Redaktion: 808 Fürstenfeldbruck, Jägerstraße 17 | Einzelpreis 1 DM

Organizarea subversiunii

E clar: „grupul de români de bună credinţă“ care a redactat amărîtul, chinuitul, acrul, în sfârşit, avortatul contra-manifest este identic cu braintrustul care a pus pe picioare asociaţia subversivă „România“.

Bieţii oameni, duc lipsă şi de cuvinte şi de idei. O comparaţie sumară a textului volant cu cele publicate în Scînteia şi Glasul patriei dovedeşte că materialul se suprapune pâna la coincidenţă. Pe alocurea se simte chiar şi suflul „poetic“ ce a inspirat-o pe d-na L. G. P.: „apartenenţa la un spaţiu geografic şi spiritual de neînlocuit“. Parcă am mai citit undeva această profesiune de credinţă.

Scopul mărturisit e identic: „contribuţia la cunoaşterea realităţilor româneşti pe plan mondial“. Se vorbeşte apoi de „prestigiul crescând al României“ (Celibidache şi Eliade zic şi ei la fel). Se mai face distincţie între cei nevinovaţi „desprinşi din trunchiul milenar“ (vorbim ca G. Coşbuc) şi cei care spunând adevărul „denigrează“. Ţinta este înconjurată şi de grijulii consideraţii juridice privind „respectul desăvârşit al legilor din statele de reşedinţă“ (ca distribuirea de foi anonime, spre exemplu?). În schimb perspectivele depărtate şi grandioase sunt formulate à la Drăgan: „participarea la creaţia economică şi culturală din ţară“.

Nu lipsit de umor e faptul că dacă cei din contra-manifest se oţărau cumplit în anti-nazismul lor, cei de la „România“ folosesc o tehnică naţional-socialistă. Căci ce altceva este toată această maşinărie pusă în mişcare cu atâta bătaie de cap şi cheltuială de bani şi energie dacă nu adoptarea principiului „grupurilor etnice“? Doctrina era în clocitoare de multă vreme căci a fost precedată de interesanta „lege a naţionalităţii“ care ne face pe toţi Români legali pe vecie. Că unul din nobilele scopuri ale „României“ este „succesiunea“ nu este nevoie de a fi subliniat; de mulţi ani urmăream vânătoarea prin procuri a moştenirilor.

La capitolul actelor negative ni se promite că asociaţia „România“ nu va face prozelitism. Ar fi şi greu. Am dori, spre exemplu să cunoaştem bilanţul „comitetului român pentru repatriere“ după 17 ani de activitate: răpirea lui Traian Puiu şi a lui Aurel Decei, recuperarea câtorva văduve vesele care au făcut troc de oseminte şi cam atât. De altfel ficţiunea securităţii încetează de a mai patrona „Glasul patriei“.

Citim în cuvântarea acad. Ath. Joja:

„Integraţi prin activitatea lor în viaţa socială şi culturală a numeroase state cu care ţara noastră desfăşoară relaţii de colaborare şi prietenie, cei mai mulţi din aceşti oameni consideră un titlu de cinste să-şi afirme originea lor din România, cultivă imaginea locurilor în care s-au născut ei sau părinţii lor, limba şi datinile româneşti, urmăresc cu interes efortul constructiv şi realizările poporului de care se simt, prin originea lor, puternic ataşaţi. Am avut în multe rînduri dovezi că ei se bucură împreună cu ţara de reuşitele sale, că sărbătoresc împreună cu noi marile date ale istoriei noastre şi că înţeleg să ni se alăture în încercările uneori aspre prin care am trecut.“

Acest pasaj se potriveşte perfect Românilor din Basarabia şi Bucovina, sălăşluind la Pavlodar, Astrahan şi Vladivostok. Iată cu adevărat o nobilă misiune: stabilirea de legături cu „emigraţia din URSS“. Ar fi de lămurit şi statutul juridic al celor născuţi în cele două provincii între 1918 şi 1944. Conform cu noua „lege a naţionalităţii“ ei sunt cetăţeni români şi au nevoie de mai multă părintească grije decât noi . . .

Şi totuşi respirăm uşuraţi. Iată-i pe toţi vizitatorii necomformişti care ne dau târcoale de ani de zile — artişti ai poporului, compozitori, sculptori, doctori (geriatri ori nu), arhitecţi (fără şorţ şi echer, dar poate apar şi ei într'o zi), academicieni, ingineri, dirijori, văduve pensionare, solişti (gurişti şi ţambalagii). Nu lipseşte niciunul la apel din câţi s'au vânturat prin lume. Suntem scutiţi de oboseala de a-i identifica: securitatea i-a ştampilat singură.

Iar noi ? . . . locului ne ţinem,
Cum am fost aşa rămânem . . .

Căci avem mândria de a mărturisi că noi simţim din adâncimi ce este efemer şi ce este etern în istoria românească. Restul poate fi, dacă vreţi, ursită.

STINDARDUL

Mult stimate Domnule Emilian!

Vă rog să primiţi modesta donaţie, care desigur că nu acopere nici cheltuielile de poştă pentru ziarul Dvoastră trimis fiului meu.

Dumnezeu a făcut lumea aceasta — în marea lui înţelepciune — aşa de variată, probabil ca fiecare din noi să ne găsim locul pentru a ne duce existenţa pământească cu oarecare folos, sau în cele mai multe cazuri numai cu folos personal.

Trăim vremuri execepţionale şi Apelul Uniunii Asciaţiilor Româneşti din R.F.G. este un semnal de alarmă binevenit şi înţeles cu bunăvoinţă, indiferent de credinţa politică a fiecăruia. Personal fac parte din generaţia Unirii — am 76 de ani — şi Apelul Dvoastră este făcut în acelaşi spirit, adică în spiritul făuritorilor Unirii, doar că oamenii de astăzi nu mai au acelaşi suflu patriotic, de care am fost noi însufleţiţi, ca moştenire dela predecesorii noştri.

Dumnezeu să vă răsplătească strădaniile în folosul neamului. Elena ROMANESCU

Români din Lăpuşna, din Orhei, din Soroca şi din Tighina, urmaşii ostaşilor lui Ştefan cel Mare, defilând în ziua de 10 Mai 1943 la Chişinău.

Rumänische Bauern aus Bessarabien am 10. Mai 1943 in Chişinău (Kischinew), das heute die Hauptstadt der sogenannten Moldauischen Republik innerhalb der Sowjetunion ist, also die Hauptstadt einer rumänischen Provinz, deren Raub durch den Kreml von denjenigen zugestimmt und anerkannt wurde, die die Ostverträge ratifiziert haben. Es gibt keinen einzigen Rumänen, der eine solche „Entspannungspolitik“ nicht als Verrat an seinem eigenen Volk und an Europa betrachtet.

CUVINTE PENTRU PARTICIPANŢII ROMÂNI LA JOCURILE OLIMPICE

Cu cuget curat şi din inimă românească, vă adresăm tuturor salutul nostru de bun venit.

La competiţiunile la care veţi participa, punând în joc tot elanul şi tot entuziasmul dinamic de care dispuneţi, veţi reprezenta o ţară care este şi patria noastră, patrie pe care o purtăm în suflet cu neştirbită dragoste şi pe care o dorim înfloritoare şi mai presus de toate **liberă.**

Ştim prea bine că acei care vă însoţesc sunt cu mult mai numeroşi decât voi sportivii şi că aceşti însoţitori vă urmăresc pas cu pas, încercând să vă iscodească până şi gândurile şi intenţiile.

Sunteţi însă într'o ţară liberă, unde fiecare se poate mişca după voie şi poate spune oricui tot ce gândeşte şi tot ce doreşte.

Libertatea aceasta este atât de mare şi atât de neîngrădită, încât chiar şi acei care ar dori s'o înlăture şi să pună în locul ei un sistem de constrângere beneficiază de ea, chiar până dincolo de marginile bunului simţ.

Şi aici, în această ţară liberă, protagoniştii marxism-leninismului, pretinşi oameni de ştiinţă, pseudo-scriitori şi şarlatani politici îşi desfăşoară activitatea nestingherit. Datorită unor complicităţi, datorită unei condamnabile nepăsări şi falsei interpretări a libertăţilor democratice, aceşti agitatori, care sunt şi aliaţii acelora care asupresc şi umilesc poporul nostru în ţară, au reuşit să zăpăcească o parte destul de însemnată a tineretului din Germania, precum şi a tineretului din alte ţări occidentale, asmuţindu-l împotriva propriei lui ţări, împotriva părinţilor şi împotriva instituţiilor garante ale libertăţii. Agitaţorii promovează deocamdată destrăbalarea anarhică a tineretului, pentru a creea o anumită stare de nesiguranţă şi desmăţ politc care, când le va veni lor bine, va fi exploatată în interesul unui imperialism prea bine cunoscut de voi, în interesul imperialismului sovietic.

Acei tineri pe care-i veţi întâlni aici, neglijenţi în ţinută şi în mers, murdari şi asemănători ţiganilor lăeţi, nu poartă ei vina stării de degradare fizică şi de decădere morală în care au ajuns. Vinovaţii cei mari nu se află în rândurile lor.

Cu siguranţă, această categorie a tineretului occidental, nu poate fi luată de voi drept exemplu. Ea nici nu reprezintă marea majoritate a tineretului din vest.

În tot cazul, chiar şi aceşti tineri ajunşi astăzi pe căi greşite, mai pot fi câştigaţi pentru cauza cea bună. Poate puteţi contribui şi voi cu ceva în această direcţie . . .

În măsura timpului liber şi când privirile vigilente ale insoţitorilor nu vă pândesc, căutaţi să staţi de vorbă cu aceşti tineri. Spuneti-le ce înseamnă comunismul. Spuneţi-le cum este educat şi cum este tratat tineretul în ţările cu regim comunist. Povestiţi-le despre lagărele de muncă forţată, despre brigăzile de tineret care taie stuful, sfarmă piatra pentru şosele sau lucrează la diguri, cu picioarele în nămol, în ploaie sau sub arşiţă. Spuneţi-le că studentul în statul socialist nu dispune de timp liber. Vorbiţi-le de interminabilele şedinţe de îndoctrinare şi de subordonarea oarbă faţă de şefi şi de şefuleţi. Spuneţi-le cum se pedepsesc abaterile dela linia fixată de partid şi amintiţi-le de studenţii care au plătit cu ani grei de închisoare îndrăzneala de a fi încercat să protesteze oricât de timid.

Spuneţi-le acestor tineri înşelaţi că în România, odinioară grânarul Europei, ţară exportatoare de vite şi de produse alimentare, lumea face acum coadă la carne, la mălai, la cartofi . . . Spuneţi-le că nu există familie care să nu aibă pe cineva care să nu fi trecut prin puşcăriile comuniste.

Spuneţi totul ce aţi văzut şi ce aţi trăit. Nimic mai mult.

Prin aceasta, nu numai că vă achitaţi de o obligaţie morală faţă de cei ce suferă în ţară, dar aduceţi şi un serviciu statului care vă găzduieşte, serviţi cauza Europei pe care cu toţii o dorim liberă, sănătoasă şi unită într'o singură famile de popoare.

Iar vouă, tineri sportivi români, vă dorim mult noroc şi mult succes.

I. V. EMILIAN

LA ZIUA BASARABIEI

La împlinirea a 54 de ani de la actul istoric şi cu aceeaşi hotărâtă voinţă de afirmare a dreptului poporului Român la libertate şi autodeterminare pe teritoriile care îi aparţin, U. A. R. G. a organizat şi anul acesta comemorarea realipirii Basarabiei în ziua de 27 Martie 1918 la pământul Patriei care a devenit prin această întregire România Mare-.

Manifestarea a avut loc la Köln, Duminică 26 Martie şi a început cu serviciul religios din cripta bisericii Sf. Gereon, oficiat de Sf. lor Preoţii Dumitru Popa (Freiburg) şi Mircea Domitriu (Paris) care a rostit la sfârşit şi gândul pios al tuturor îndreptat asupra suferinţelor şi primejdiilor mai mari ca oricând prin care trec astăzi Românii robiţi din fruntariile fireşti ale neamului-. A cântat în limba română şi la fel de frumos ca întotdeauna, corul german „Vasile cel Mare“ sub conducerea Dlui Johann Martin Sentis solist fiind Dl. Marcel Nicolau-.

Au fost prezente peste 250 persoane, români şi germani, printre care delegaţi ai Asociaţiei Refugiaţilor Germani şi alte organizaţii care au răspuns invitaţiei UARG-. La terminarea Sf. Liturghii asistenţa s'a îndreptat către sala de întruniri a parohiei Sf. Gereon, unde festivitatea a fost deschisă de Dl. G. Acrivu, Secretar General al UARG, care a arătat scopul şi însemnătatea acestei comemorari de către exilaţii Români din Germania, ferm hotărâţi să apere dreptatea cauzei româneşti în numele întregului popor Român împiedecat prin forţă şi teroare să-şi exprime liber voinţa-. Afirmând aceleaşi gânduri si sentimente de nezdruncinată legătură cu glia, au vorbit apoi Dnii: Dr. Leonida Lututovici, Părintele M. Domitriu şi Preşedintele Comitetului de Conducere UARG Dr. I. Emilian, care a făcut o amplă şi documentată evocare a trecutului naţional, arătând dovezile şi îndreptăţirile istorice milenare ale revendicărilor noastre asupra Basarabiei, precum şi împrejurările politice în care s-a săvârşit în 1944 ultima ciuntire a României de către URSS, ale cărei abuzuri de putere şi scopuri imperialiste Românii din exil nu vor înceta niciodată să le denunţe în faţa lumii întregi-. Aplauze însufleţite, imnul „Pe-al nostru steag e scris Unire“ şi un cald salut de prietenie adresat de părintele-paroh al Bisericii Sf. Gereon au încheiat partea festivă a adunării care s-a prelungit până târziu într-o atmosferă frăţească şi românească în jurul meselor bogat încărcate prin grija organizatorilor.

Dar, semnalată gazetăreşte cu economia de vorbe obişnuită acestui fel de relatări, manifestarea din ziua de 26 (27) Martie ar rămâne lipsită de semnificaţia şi partea ei cea cu adevărat vie, dacă nu o urmărim până în cugetul şi inimile unde îşi are izvorul din două îndemnuri opuse, dar a căror omenească justificare şi dreaptă împerechere nu pot fi contestate: rugă creştinească şi fierbinte către Atotputernicul din ceruri — şi totodată protest hotărât faţă de furii de pe pământ şi faptele lor.

Este doar al doilea an când mă aflu aici în această zi de Martie şi surghiunul doare încă acut ca o tăietură până la os, iar amintirile sunt încă prea vii ca să-mi pot stăpâni cu tăria pe care mi-aş dori-o înduioşarea prea vădită — în egală măsură tristeţe şi bucurie — când privesc biserica plină de Români vorbindu-şi aplecaţi unii spre alţii până nu începe slujba, când simt mirosul tămâii şi aud cântările corului şi-ale preoţilor în limba noastră, întocmai ca acasă.

„. . . şi ne păzeste, Doamne, de cel viclean . . . şi pentru cei ce suferă, pentru cei robiţi, pentru fraţii noştri Basarabeni şi Bucovineni, Domnului să ne rugăm . . .“

Înduioşarea a dispărut ca gonită cu biciul de adevărul care nu se vrea uitat nici o clipă: **întocmai ca acasă? Nu.** In nici una din zecile de mii de biserici şi mănăstiri semănate pe cuprinsul Ţării încăpută pe mâna comuniştilor, nu s-au auzit vreodata de 27 de ani încoace cuvintele „pentru cei robiţi, fraţii noştri Basarabeni şi Bucovineni, Domnului să ne rugăm“, fiindcă preotul care ar îndrăzni să le rostească ar fi imediat arestat, acuzat de înaltă **trădare** şi trimes la ocnă pe viaţă. Pentru comunişti, frăţia de neam sau de mamă, de suflet sau de sânge, ca şi toate simţămintele omeneşti cele mai fireşti, nu

(urmare în pag. 3)

Lichelism și dezinformare

Cowards die many times before their deaths;
The valiant never taste of death but once.

Shakespeare, **Julius Caesar,** II, 2

('naintea morții, lașii mor de multe ori;
cel brav, din moarte, gustă doar o dată.)

În două numere succesive din **Contemporanul** (10 și 17 martie 1972) a apărut un interview al lui Mircea Elide, luat la Chicago de gazetarul bucureștean Adrian Păunescu în ianuarie-februarie 1971. El este precedat de o introducere **Un Român în America.** Pe o foaie volantă a încă inexistentei reviste **Ethos** ni se comunică o „desmințire". Termenul este impropriu. S'ar putea **desminți** numai un interview complet imaginar. Textul publicat la București ocupă 9 coloane mari iar lacunele de la Madrid 3 coloane mai mici, inclusiv comentarul. Autorul nu poate repudia 3/4 din logoreea sa, care îi aparține definitiv. Restul e de domeniul criticii textuale, al controversei, etc. „Desmințirea" este reluată în răvașul **Limite,** no. 9 din aprilie 1972. Tot acolo se publică la pp. 8–9 pretinsele lacune și modificări ale textului inițial. Comentarul nu e semnat.

Să procedăm ca în filologia clasică, unde, pentru reconstruirea originalului se clasifică manuscrisele spurii și testimoniile dubioase pe familii.

A: textul inedit, înregistrat.
B: textul din **Contemporanul.**
FM: fragmentele madrilene din **Limite.**
P: prefața lui A. Păunescu din **Contemporanul.**

R: retractarea lui M. E. din **Ethos** și **Limite.**

Mai întâi — „buna credință înșelată". Mircea Eliade declară: „În ceeace privește amintirile despre serile petrecute împreună în iarna 1971, ele sunt evocate de poetul și gazetarul Adrian Păunescu, și îi aparțin în întregime. Când ședeam de vorbă, credeam că vorbim aceiași [sic! masc. pl.] limbă; vechea, cinstita limbă românească pe care am învățat-o de copil și pe care o vorbesc și acum, la bătrânețe. Recunosc, cu o imensă tristețe, că m'am înșelat". (R)

Să vedem. În 1969 se tipărea la București volumul **Maitreyi** (pentru care, în treacăt fie zis, familia autorului a încasat bagatela de 170.000 de lei). În prefața volumului, sub semnătura lui D. Micu, Nae Ionescu era batjocorit fără menajamente. În **Magazin istoric** din ianuarie 1971, Miron Constantinescu recidiva asvârlindu-i în gheenă, de data aceasta și pe discipoli, inclusiv pe „întristatul" de la Chicago. Acesta nu-l poate deci invoca pe apostolul Pavel: **quia ignorans feci.** Cât despre „limba cinstită" eruditul ar fi fost scutit de orice surpriză dacă ar fi citit două fraze din Thucydide (III, 82) în care istoricul — Thrac de-al nostru ca Zalmoxe! — ne spune că „nu mai există același raport între cuvinte și lucruri pentru că revoluționarii le-au schimbat după bunul lor plac".

În ce privește „evocările" gazetarului, simpla afirmație că ele îi aparțin **în întregime** e o piruetă prea rapidă. Ceea ce Românii din țară și din străinătate vor să afle este o precizare limpede cu privire la pasajul următor: „Într'o zi, în fața lui Mircea Mitran, atașatul nostru cultural la Washington, a mea și a soției mele, [M. Eliade] a spus că pentru activitatea demnă a României pe arena internațională, el crede că președintele Ceaușescu ar merita premiul Nobel pentru Pace". (P) Deci: cine minte?

Subsemnatul ar mai dori să știe dacă, întrebat de un eminent savant, redactor al unei reviste științifice cu pagini curate, despre tratativele cu Bucureștii, poligraful a răspuns cu arțag că a dat texte spre publicare în România „așa cum ar fi dat în Patagonia". A pus M. E. alături de Fuegieni pe cei de un sânge cu el care se trudesc pentru a-i plăti drepturile de autor? Da sau nu?

Cu privire la amplitudinea omisiunilor practicate de A. Păunescu ni se spune: „au fost eliminate pagini întregi, și în primul rând pasagiile pe care le consideram centrale în convorbirile noastre — pentrucă vorbeam despre formația mea intelectuală, și deci despre influența profesorului Nae Ionescu, învățătorul meu și al generației mele. Au fost deasemenea eliminate pasagiile în care discutam despre Emil Cioran, Eugen Ionescu, Dan Botta și Mircea Vulcănescu, ca să nu mai vorbesc de referințele la scrierile mele de istoria religiilor și filozofia culturii. Asemenea omisiuni, care schimbă sensul interviewului, mă silesc să republic textul integral într'una din revistele românești care apar în Occident". (R)

Pe de altă parte, A. Păunescu mărturisește: „Redau aici fragmentele esențiale ale dialogului" (P). Treabă subiectivă de editor, care socotește „esențiale" alte pasaje decât cele calificate drept „centrale" de autor.

M. E. însă pretinde: „Când, acum mai bine de un an, în iarna lui 1971, am acceptat să înregistrăm acest interview, am făcu-o cu o singură condiție: textul va apare [sic. pentru apărea] integral, sau nu va apare [resic] deloc. Adrian Păunescu mi-a dat cuvântul de onoare că această condiție va fi respectată și faptul că interviewul nu se publica, mă făcea să cred că se ține de cuvânt. Din păcate, mă înșelasem. În cele din urmă, Adrian Păunescu a acceptat publicarea unui text trunchiat care schimbă radical sensul interviewului". (R)

Mai întâi, într'o problemă așa de gravă nu se umblă cu vorbe în vânt ci cu angajament **scris, datat și semnat.** Până la producerea acestui document suntem obligați de a pune declarațiile ambilor pe același plan. Și apoi, de unde știe cu precizie M. E. ce s'a întâmplat la București, anume că A. P. a acceptat, deci în urma unor presiuni, publicarea trunchiată a interviewului? Cât despre „schimbarea radicală a sensului" avem de-aface cu o altă apreciere subiectivă, de astă dată a autorului. Pentru **mine,** cu sau fără lacune, interviewul este scandalos prin conținut și ca act.

Dar să procedăm la clasificarea omisiunilor „centrale" și „radicale"; ele privesc:
1° influența lui Nae Ionescu,
2° pasajele despre Cioran, Ionesco, Dan Botta, Vulcănescu,
3° referințele la propriile scrieri.

Conform cu textul din FM, pasajul despre Nae Ionescu ocupă, măsurând generos, o jumătate de coloană, în care aflăm că era „luciferic, demonic, mefistofelic". (Îi lăsăm pe cei în cauză să judece singuri caracterizarea privind simpatiile profesorului „în anumite împrejurări politice ... care aparțin efemerului". Dar până atunci, eu unul, nu-mi pot ascunde indignarea — ce zic? — scârba. Idealul unei generații, pentru care a curs atâta sânge și în care odinioară M. E. a simulat a crede, e de domeniul „efemerului". În schimb urmașii noștri vor trebui să cunoască ca un eveniment istoric faptul că un adolescent excentric mânca gândaci în strada Melodiei în anii '20). Ni se mai spune că Nae Ionescu „scria ca Unamuno". Și gata apologia mult așteptată, promisă din 1933, făgăduită iar într'o scrisoare din Mexic lui George Racoveanu și realizată pe 2 coloane fade în **Prodromos** no. 10. D. Micu și Miron Constantinescu râd în pumni de ... curajul discipolului care îi face să muște cumplit țărâna. (În treacăt și o confuzie: Vasile Pârvan, ca să nu mai pomenim de Hasdeu, înainte de Nae Ionescu, ne-a învățat să mergem la **izvoare** și „fântâni" și să nu citim „carte din cărți").

Și pentru că scholiastul anonim face atâta caz de trecerea sub tăcere a lui Nae Ionescu îi voi aminti că tocmai în **Contemporanul,** într'un fragment de jurnal al lui Tudor Vianu, a apărut o justă și chiar elogioasă caracterizare a logicianului, care lasă în urmă mofturile eliadiste. I-am trimis acel text lui George Racoveanu, care nu s'a grăbit să tragă concluzii asupra evenimentelor din RSR ci și-a propus „să aștepte". De menționat că în biografia lui Ovid Densusianu de M. Bucur e publicată o frumoasă fotografie de tinerețe a lui Nae Ionescu alături de filolog. Deci mai ușure cu persecuția de la București și ... eroica apologie de la Chicago.

Ce e acum cu omiterea celor patru nume? Cioran. Dată fiind atitudinea lui demnă, M. E. nu merită nici să-i pronunțe numele necum să-l insulte lăudându-l. E foarte probabil ținut „la ghiață"; tovarășii vor să vadă dacă nu cumva „îi vin mințile la cap". Oricine răspunde la ochiadă și întinde mâna e subit descoperit la București. Ionesco, despre care se scriu pogoane de hârtie numai persecutat nu e. Lui Dan Botta i s'au publicat operele. Mircea Vulcănescu ocupă în textul eliadist (FM) a cincea parte dintr'o paranteză în devălmășie cu alții. Rămâne de constatat **atât:** în **Contemporanul** e omisă paranteza. Dar unde este, mă rog, pasajul eliminat în care este **discutată** (R) creația ostracizatului?

Ajungem la lipsa „referințelor la scrierile de istoria religiilor" etc. În versiunea B i se lasă lui M. E. libertatea de a-și caracteriza singur cu modestie publicațiile drept **capodopere, capitale, fundamentale, tot ce a scris mai bun,** etc. „Eliminarea" este imaginară: nu găsesc în FM nicio trimitere semnificativă omisă de B. Pe cine vrea să prostească M. E. și curtea sa? Oare nici faptul că de vreo patru ani **sute** de articole **din** reviste publicate de la Timișoara la Iași și de la Cluj la Constanța vorbesc despre el sub toate cusăturile nu-l satisface? Ce mai rămâne de făcut? Includerea pozei în pachetele de șocolată, în răvașele de plăcintă, afișarea ei în tramvaie?

Celelalte comentarii din FM sunt de o imbecilitate greu de depășit, atunci când nu intervin falsificarea și reaua credință. Sunt omiși Ștefan Baciu și Horia Stamatu? Primul, împreună cu soața și Miron Grindea, sub patrafirul lui Urmuz, sunt lăudați în **România literară.** De reputația celuilalt are grije Frau Stamatu, în vizită la Sinaia. Se ascunde oare cititorilor români existența editurilor colaboraționiste din exil după ce cutărică, la Madrid, l-a pus pe Anania alături de Nietzsche? Exemplarele „deschise" din **Limite, Destin, Prodromos, Caietele inorogului** circulă liber la București. Dl Arcade și d-na o știu prea bine, et pour cause. „Amintirile" lui M. E., tipărite în editura noului Erasm, au fost comentate pe o pagină întreagă de Al. Piru în **România literară.**

Scholiastul dezinformării contează și pe faptul că interviewul, versiunea B, este necunoscut în străinătate căci doar nu toată lumea e abonată la **Contemporanul.** Contrar promisiunii din „desmințire" el nu este publicat integral. Procedeu tipic sovietic: te referi la texte necunoscute de public și minți nepedepsit fără a roși.

Nu vreau să pierd timpul cu comentarea unui text pe care parcă l-am mai citit de vreo zece ori, căci nu e altceva decât râșneala unor idei servite de autor de când s'a întors din India, acum 40 de ani. Te înspăimânți de atâta inconștiență: „Înainte de Shakespeare nu puteam ști ce va scrie Shakespeare". Și truism și enormitate. Dacă n'ai auzit de Marlowe și de teatrul pre-elisabethan de ce nu taci? Voi reține însă două idei:

1° „Tineretul din Est a văzut ce înseamnă lichidarea unor instituții tradiționale, a acceptat-o — este un fapt împlinit! — și caută să înbunătățească structurile în vigoare".

2° „Ceea ce mi se pare sigur, evident, este că mâine civilizația legată de o anumită rasă — albă, europeană — care a dominat cultura de 3000 de ani, nu o va mai domina". (B)

Aceste două pasaje, care nu sunt nici retrase, nici desmințite dar nici comentate în FM, valorează greutatea lor în devizele cu care a fost plătit palavragiul.

Așadar dumnealui e sigur că tineretul din Est **a acceptat** lichidarea trecutului și mai știe că el ar dori **evoluția** „structurilor în vigoare". După abdicarea de la luptă pe plan european și național, profetul vrea să ne împingă la ultima demisie: cea rasială.

A. Păunescu mai scrie următoarele: „L-am întrebat într'o zi: E adevărat că la un post de radio străin ați atacat politica de azi a României? Nici vorbă de așa ceva, a răspuns Mircea Eliade, niciodată n'am denigrat țara mea și n'o să fac asta niciodată. Și Mircea Eliade și-a exprimat stupefacția și indignarea că a fost posibil ca unele 'voci' să-i pună în seamă asemenea declarații". (P)

Aceste rânduri sunt „desmințite" în R **implicit** nu **explicit,** așa cum era de așteptat din partea cuiva care se știe cu conștiința curată și vrea să se spele public de ponos. De altfel întreg textul retractării constituie un monument de subterfugii și jumătăți de măsură. S'au ales cuvintele cele mai emasculate, adjectivele cele mai exsangue. **Mai puțin și mai disimulat nu se putea spune.**

Să întoarcem altfel întrebarea: ce a făcut M. E. pentru cauza românească ca să-l putem pune printre oamenii care sunt pe o parte bine definită a baricadei și care nu se plimbă cu vorba, dacă nu cu trupul, prin tranșeele inamice? Voi menționa doar faptele pe care le cunosc personal. Timp de șase ani (1951–57), alături de Marcel Fontaine și N. I. Herescu ne-am bătut cu cuvântul, după puterile noastre, la Radio Paris. Pe M. E. nu l-am văzut niciodată în fața microfonului, dumnealui ocupându-se de șamanism. Afirmația din condeiul lui A. Păunescu pare confirmată. Când în 1953–54, în vremea atacului de la Berna și a procesului ce a urmat, Mihai Fărcășanu a venit în Europa ca să organizeze, împreună cu Grigore Gafencu, apărarea haiducilor nu l-am văzut la conciliabulele noastre; se răcorea prin Italia. (Eu n'am putut depune mărturie personal căci, în acel moment, mama îmi ispășea păcatele în închisoarea de la Mislea, dar mi-am trimis depoziția scrisă lui Maître Floriot). În 1956, în vremea revoluției maghiare nu știu unde dispăruse iar din Paris. Nu pretind să fi venit, în galop alături de noi, la carrefour de Châteaudun să dea foc arhivelor PCF, dar să fi defilat măcar în tăcere la Etoile. Bătrânul ministru Dianu a venit în cârje la consiliul nostru de la biserica românească. Și iar nu-i reproșez că n'a mers în delegație împreună cu noi la organizațiile maghiare să se propună voluntar „et mourir pour Budapest", dar nu i-am văzut nicăieri semnătura pe unul din sutele de proteste care au circulat atunci în Occident. Nu și-a muiat prețioasa piele. Când în 1960 Constantin Noica a fost asvârlit în închisoare am sărit fiecare cu armele noastre, cu cuvântul ori cu fapta. Regretatul Basil Munteanu — care își risca poziția de la CNRS — s'a făcut colector al banilor necesari pentru cumpărarea prizonierului prin biroul ovreiesc de la Londra. M. E. care azi suspină întârziat ca un crocodil că numele filosofului a fost eliminat din ghiveciul palavrelor sale se topise printre Irochezi.

Aș putea continua recenzarea absențelor; voi menționa în schimb o prezență semnificativă. Cartea **Le mythe de l'éternel retour** este dedicată lui Brutus Coste, omul care în 1945–46 organiza la Lisabona vânătoarea Românilor pentru a-i expedia în țară. (Există martori danezi).

Destul! Apologeții lui M. E. îl ajută ca funia pe spânzurat. Omul s'a crezut atât de șmecher încât a jucat pe toate tablourile și a pierdut pe toată linia. Nici măcar nu e patetic faptul că a trebuit să plătească atât de scump ca să afle cât valorează „cuvântul de onoare" al unui comunist. Are și samsarlâcul legile lui: vinzi, cumperi, te păcălești, însă nu țipi apoi că ai fost înșelat în buna ta credință. Dacă ar fi fost vorba de altcineva am fi putut spune cu oarecare mâhnire că „noblesse oblige". Cu M. E. nu e deloc cazul: n'a dat decât ce era de așteptat de la el.

E. LOZOVAN

BASIL MUNTEANU

Ne-a părăsit și el, maestrul înțelept, cald ca o lavă, generos și, mai ales, neclintit în rolul său de îndrumător al celor puțini care îl mai cercetau cu neștirbită stimă.

Știa de mult că într'o zi voi fi chemat să scriu aceste rânduri de rămas bun și era sigur că o voi face cu toată afecțiunea ce merita, ca o derizorie răsplată a darurilor sale.

Nu avem voie să fim triști, noi cei care am avut privilegiul de a-l cunoaște, căci Basil Munteanu și-a împlinit menirea.

Succesorul lui Charles Drouhet și al lui Pompiliu Eliade, discipolul lui Paul Hazard și al lui F. Baldensperger, a reprezentat, timp de aproape 50 de ani, cea mai nobilă fuziune între cultura română și cea franceză. La București era oglinda nostalgiilor noastre pariziene, la Paris purta ecoul cetății Ys al prăbușirilor noastre. Colaboratorul Elenei Văcărescu, prietenul lui Densusianu și al lui Blaga, martorul unei jumătăți de veac de febrilă creație românească — căci de cine nu s'a apropiat el oare, cu o dăruire care nu cunoștea decât limitele „de la bienséance du grand siècle" — acesta a fost Basil Munteanu: un Valah racinian.

Omul era de o distincție fără egal. În acești ani de spaime și căderi lașe, armura demnității sale devenea în fecare zi mai tare și mai strălucitoare. Fără ezitare s'a izolat, știind bine că tabăra onoarei e rezervată celor puțini, puțini și fericiți. Eruditul care cunoștea ca nimeni altul avatarele emigrației franceze — din care își lua cu predilecție exemplele — părea a fi adoptat drept deviză versul lui Hugo: „voi rămânea proscris, adică în picioare". Căci așa ne-a părăsit Basil Munteanu, ca Român proscris. Această încăpățânare l-a costat scump, dar el a găsit normal să plătească acest preț.

Nimeni nu va putea să vorbească de literatură comparată fără a-i pomeni numele, căci oricine va deschide „Revue de littérature comparée" îi va afla prezența, semnată ori nu, în fiecare volum timp de 40 de ani. Iar ultima sa carte despre „constante dialectice" rămâne polen greu pentru recoltele viitoare.

Scria în una din cele mai tulburătoare pagini ale sale: „ne minunăm, naiv, că acum un veac, acum trei veacuri, aceleași dureri se spuneau în aceleași cuvinte, mai trainice decât buzele care le rostesc".

Nu, nu numai cuvintele sunt mai trainice decât buzele noastre, care murmură vanități de o clipă în crugul veșniciei, ci și imaginea a ceea ce am fost.

Când mă voi întoarce în rue Richelieu, la Biblioteca Națională, sunt sigur că îi voi revedea umbra în sala de lectură, sub abajurul de porțelan verde, la una din mesele din stânga, unde era ancorat de un sfert de veac. Va avea același gest brusc de scuturare a capului, brațul său viguros mi se va pune iar pe umăr și mă va atrage repede în culoarul flancat de volumele Patrologiei.

— M'am întors, maestre, aici în sanctuarul frământărilor noastre, ca să vă mulțumesc. Desaga mi-e grea de daruri și lacrimi, dar de acum înainte pot călători singur, fără călăuză.

E. L.

MAIOR VASILE COMĂNESCU

Prahovean, artilerist din promoția 1919, fost instructor și fost profesor la Școala de Ofițeri și la Școala Specială de Artilerie, Maiorul Vasile Comănescu fusese desemnat să ia comanda regimentului de artilerie al diviziei de voluntari români care era în curs de organizare în tabăra de instrucție dela Döllersheim, în Austria. Și-a îndeplinit această misiune cu pricepere, cu mult tact și cu dragoste camaraderească.

După capitularea Germaniei și după ce a fost ținut un anumit timp în captivitate, într'un lagăr britanic din Belgia, Maiorul Comănescu s'a stabilit în Bavaria, unde și-a câștigat existența prin muncă cinstită, trăind extrem de modest.

În ultima vreme se retrăsese la Hirschhorn, comună rurală din ținutul Eggenfelden, în Bavaria de Jos. Lucra la munca câmpului, la fel ca cellalți locuitori din sat.

A murit în ziua de 21 iulie 1972, tot atât de discret cum îi plăcuse să trăiască și a fost îngropat în micul cimitir din Hirschhorn, înmormântarea lui prilejuind o impresionantă manifestare a dragostei și stimei de care s'a bucurat în rândurile localnicilor.

A fost petrecut la locul de veșnică odihnă de întreaga comună și de țărani din împrejurimi, cu fanfară și cor. Iar când sicriul lui a fost coborît în groapă s'a tras cu tunul, adică i s'a adus cel mai frumos ultim salut pe care și-l poate dori un artilerist.

Herausgeber und für den Inhalt verantwortlich: Dr. I. V. Emilian, Fürstenfeldbruck, Jägerstrasse 17. Druck: Dr. Peter Belej, München 13, Heßstr. 74–76.

La Ziua Bassarabiei

(urmare din pag. 1)

există-. Dictatorii care se pretind acum dacă nu naționaliști în orice caz patrioți devotați intereselor Țării, care se declară „idepedenți" și suverani (da, când e vorba să călărească pe spinarea poporului), care afirmă că în RSR există libertatea conștiinței și credinței dar desființează mănăstiri și „descălugaresc" prin decret pe cei pe care numai autoritatea eclesiastică îi poate deslega de jurământ, acești dictatori interzic până și rugăciunea pentru frații morți și vii din Basarabia și Bucovina, supuși deportărilor și exterminării planificate-. In schimb, conducătorii atei sunt pomeniți la Sfintele Daruri în toate bisericile și norodul îndemnat să se roage pentru sănătatea lor. Ce să facă preoții amenințați cu lanțurile la cea mai neînsemnată **deviere** de la linia impusă de Partid și care dintre ei ar putea uita Noaptea Sfântului Bartholomeu de la mănăstirea din Calomfirești, **martiriul călugărițelor și Preotului Ion cel târât de barbă și pisat cu cismele de securiști până la fărâmarea oaselor, cu concursul Patriarhiei care l-a declarat „eretic", s'a spălat pe mâini ca Pilat și l'a lăsat pe seama călăilor ca pe atâți alți slujitori ai credinței?!** Românul are voie să fie creștin în RSR cu condiția să se roage: „dă le Doamne sănătate și putere comuniștilor, ca să mă ucidă pe mine și sufletul urmașilor mei, amin"-. Atât biblia marxistă cât și cel mai comun bun simț l-ar obliga pe tăgăduitorii lui Dumnezeu să suprime acest cinic și odios caraghioslâc de a se lăsa asociați cu Sfântul Mir și tămâiați **în absență** sub bolțile altarelor-. Când atâtea tradiții și rânduieli din veac au fost desființate de n-a mai rămas piatră pe piatră în temelia așezărilor spirituale ale neamului, nu s'ar supăra absolut nimeni dacă n'ar mai auzi în biserică această rituală dar silnică pomenire a dărâmătorilor ei, supremă batjocorire a celor sfinte și a oamenilor obligați s'o asculte și să păcătuiască blestemându-i în gând în chiar casa Domnului-.

Totuși acesta nu-i decât un aspect prea mărunt al jocului de-a „Mihai Viteazul-redivivus", față de tragediile crâncene trăite în Țară de oamenii care au imprudența sau curajul de a pronunța tare cuvintele Basarabia și Bucovina și adevărul care stă în cugetul neamului întreg-.

In 196 . . în beciul 45 din temnița Jilava, printre cele 50 de deținute înghesuite în hruba de 40 m² cu paturi suprapuse câte patru până în tavanul boltit din care picura apă, se afla și o femeie de 36 de ani, C. M., o basarabeancă fugită din calea năvălitorilor împreuna cu părinții, amândoi învătători și alți frați nevârstnici, scăpați doar cu sufletul și ce era pe ei-. Ca toți refugiații basarabeni fără rude care să-i găzduiască, fuseseră plasați în niște cătune pierdute de pe Bărăgan unde își ridicaseră cu palmele o colibă de pământ, fiindcă guvernul comunist din Rômania devastată și ocupată de armatele sovietice nu a acordat nici un ajutor material refugiaților din provinciile răpite, pe mulți l-a „livrat" rușilor la cererea acestora iar cei rămași au trebuit ani de zile să-și vizeze lunar buletinele la miliție întocmai ca și cei cu DO (domiciliu obligatoriu)-. C. M. terminase o școală profesională și se căsătorise fără să aibă habar cu un individ care sub o masca oarecare era angajatul securității-. Când a descoperit acest fapt l'a părăsit imediat și drept represalii a fost denunțată de propriul ei bărbat care a fost și martorul acuzării în procesul soldat cu o condamnare de 8 ani temniță grea și confiscarea lucrurilor personale, pentrucă „dorise și preconizase schimbarea stării actuale de lucruri și eliberarea Basarabiei, pentru a se putea întoarce acolo și a-și exploata proprietățile" — acestea, fiind casa familiei și o livadă cu pomi -. Acuzata recunoscuse învinuirea și pe deasupra strigase la proces **„trălască Basarabia Românilor și-a României"**, încadrându-se astfel până peste cap în Art. 209, a, b, c, etc. conform căruia dacă te plângeai că roșiile sunt prea scumpe te trezeai învinuit de „uneltire contra ordinei statului" și încasai minimum 5 ani-. (Tot pe-atunci și tot pentru un asemenea motiv incredibil, în urma unei discuții aprinse pe tema vinului prost cu un chelner securist de la un restaurant din Eforie, a fost arestat pe loc farmacistul T. Nistor din București și care, după o săptămână de anchetă la securitatea din Negru-Voda fiind readus sub pază la hotel ca să-și facă valiza pentru Calea Rahovei, știind prea bine ce-l așteaptă s'a sinucis sub ochii unui gealat mai neatent aruncându-se pe geam de la etajul III). Dealtfel, toată lumea care umplea închisorile politice până la refuz era băgată ca într'un sac fără fund în acest „209", chipurile abrogat după 1964 pentru ca la scurtă vreme să reapară sub alt număr dar cu exact aceleași prevederi aplicabile **și în prezent** în RSR.

Adevărurile spuse de poporul Român, de la cele privind cartofii numiți altădată „porcești" fiindcă se dădeau numai animalelor iar azi sunt rezervați exclusiv oamenilor — și până la cele istorice, sunt pedepsite de comuniști cu ani grei de temniță, în timp ce la minciunile sfruntate asupra istoriei noastre prin care stăpânii moscoviți își pregătesc calea spre Carpați și mai departe, vitejii „idepedenți" și suverani nu clipesc și nu crâcnesc-. Știu și ei ca și noi că rușii nu vor înapoia niciodată de bunăvoie ce-au luat cu japca și că eliberarea Basarabiei și Bucovinei într'un fel sau altul nu poate însemna decât scurtarea cozii balaurului de care stau și ei agățați-. Așa că, dacă e să aleagă între drepturile sfinte ale poporului Român și pământul strămoșesc — și puterea care li se reazemă doar pe Kremlin, evident că nu stau pe gânduri. Patrioți de export, „bon pour l'Occident", iar acasă caiafe prea plecate asupritorilor-.

Peste o asemenea minciună rusească sfruntată și cu skepsis la care mă refeream mai sus, am dat nu de mult cautând niște materiale și cu toate că nu este dintre cele mai proaspete o redau totuși aici fiindcă este unică în felul ei iar într'o anumită privință, dintre cele mai grăitoare-. In revista „UKRAINA" Nr. 4/1970, apărută în limba engleză și destinată propagandei în străinătate, pagina 23 este dedicată „hatmanului Bohdan Khmelnitsky, faimos general și leader al luptei poporului ucrainean pentru independența națională" (!!) cu ocazia împlinirii a 375 ani de la nașterea eroului-. Este vorba în special de înfățișarea hatmanului și comparând câteva portrete ale acestuia precm și descrierile contradictorii ale unor cronicari ai vremii, autorul respectiv — un oarecare Y. Zastavny — arată că după părerea călătorului Paul de Alepp „înfățișarea lui Khmelnitsky nu era atât de impunatoare prin comparație cu statura înaltă și spătoasă a moldoveanului Basil Lupu Voievoda **(Guvernator militar)"** — găsește de cuviință Zastavny să adaoge explicativ în paranteză, echivalând astfel pentru cititorul străin neinformat titulatura de Voievod Moldovean cu aceea de „guvernator militar" — poate al guberniei rusești Moldova și numit acolo din mila împăratului muscalilor?!

Așadar, iată-l pe unul dintre cei mai vrednici dacă nu dintre cei mai glorioși voievozi **pământeni** ai noștri — Vasilie Vodă Lupul — domnitor din sec. 17 al Moldovei Descălicătorilor de la Carpați și până la cetățile Hotinului, Tigheciului și Orheiului, cu Scaunul țării **dincoace** de Prut, la Iași unde a zidit și minunea Trei Ierarhilor, degradat postum de specialiștii ruși în sec. 20 la rangul de **guvernator militar,** poate numai fiindcă a fost socrul bețivului și sălbatecului său ginere de pe Don, cu care și-a măritat fata — nefericita și frumoasa Domniță Ruxandra — sacrificând-o cu bună știință nevoilor diplomaticești ale vremii, gândind în primul rând ca părinte al țării și nu al copiilor lui . . .

Scornind această funcție voievozilor Moldovei, tributari Turcilor dar „domni de sine stătători" la ei acasă unde nu primeau ordine ce să dreagă și cum să facă nici de la Stambul, nici de la Țarul Moscovei sau altcineva, Zastavny nu urmărește bineînțeles decât să adauge confuziilor pe care se străduesc rușii a le creia în mintea străinătății care nu ne cunoaște istoria, pentru a-și pregăti viitoare revendicări asupra altor pământuri românești -.

Ce răspund însă la asemenea enormități istoricii români comuniști și mai ales cei de la Magazinul Istoric, revistă de documentare în materie, deci cea mai indicată să urmărească asemenea lucruri? Daca le-a scăpat din vedere la timpul respectiv, nu-i târziu nici acum să trimeată măcar o scrisoare politicoasă colegilor ruși pentru a le semnala această „eroare", care în mod vădit este o altă „găselniță" la fel de șubredă și grosolană ca și atacurile furibunde ale revistei „Moldova Socialistă" din 7 Aprilie 1972 la adresa Sfatului Țării care a hotărât în 1918 realipirea Basarabiei la România.

Nu fac și nu vor face însă niciodată asemenea puneri la punct Dnii de la Magazinul Istoric, fiindcă sunt ocupați să urmărească nu publicațiile primejdioase ale falsificatorilor istoriei neamului, ci pe-ale românilor din exil, singurii care afirmă și apără cu hotărâre adevărul și dreptatea româneasca în problema Basarabiei, Bucovinei și a Țării întregi -. Dacă Șefii și sub-șefii de la București ar fi **sincer** animați cât de cât de simțăminte de român cum vor să pară, firesc ar fi să fie bucuroși în sinea lor că ne luptăm aici să scoatem castana adevărului din focul în care ei au aruncat-o și în consecință să ne lase în pace în loc să încerce pe toate căile și prin toate mijloacele învățate la școala Moscovei, să ne reducă la tăcere. Nu vor reuși-. Nu suntem o armată dar câți suntem, **rămânem pe poziția aceasta, singura în stare să justifice pentru viitorime tăcerea de azi** — impusă prin forță și teroare — a poporului Român față de silniciile la care este supus el și trupul Țarii-. Adăugând și răstălmăcind în sensul potrivit poziției noastre vorbele Lăpușneanului-Vodă, ne spunem nouă, fraților din exil și comuniștilor: „decât mulți și proști, mai bine puțini și buni"!

Conducătorii comuniști nu fac decât să-și îndeplineasca funcția care, așa cum am aflat însfârșit de la Y. Zastavny, în ochii rușilor nu este decât aceea de **guvernator militar** în sfera de exercitare a puterii sovietice. Dacă prin ceața visurilor lor de cucerire îi văd în asemenea rol pe vechii noștri Voievozi cărora nu le-a călcat vreodată piciorul la Moscova, nu-i nici o mirare că îi privesc și tratează la acest nivel pe cei ce le execută azi ukazurile încercând să pătrundă până în rândurile exilaților pentru a-i opri să strige: Basarabia, Bucovina, au fost și sunt Pământ Românesc!

A. MUNTE

Adunarea UARG la Ziua Basarabiei 1972, la Colonia (Köln): o parte din asistență în timpul cuvântarilor.

Manevre ortodoxe și rectitudine unită

„Întâi-stătătorul" bisericii ortodoxe române, vreo trei-patru mitropoliți, plus imami, rabini, închinători de sâmbătă și alte obediențe (lipsesc totuși „fii văduvei" și martorii lui Iehova) n'au fost puși degeaba în pomelnicul asociației subversive „România".

Vicarul Antonie Plămădeală — deținător al unei burse a Vaticanului — a fost expediat la Roma cu misiunea atât de urgentă de a negocia deschiderea unei biserici ortodoxe în cetatea eternă . . . echivalent modern al transportului de bufnițe la Atena. Duhul ecumenic ce i s'a insuflat s'a vădit în refuzul de a primi în audiență pe P. S. Vasile Cristea. Dar nu toți sacerdoții uniți sunt animați de academism hegelian care preconizează „contopirea curentelor"!

Mgr Aloisie Tautu a redactat și difuzat un comunicat și o declarație către presă, în care se arată — fără menajamente verbale — **starea de permanenta agresiune** în care se află Biserica unită în RSR. Ecoul acestor texte a fost considerabil, atât în presa italiană cât și în cea din afara peninsulei. Însuși Pavel VI pare a fi ținut seamă de ele în formularea discursului său.

Din memoriul P. S. Vasile Cristea reținem următoarele pasaje:

„Nu e cazul de a evoca meritele Bisericii Unite. Ele sunt recunoscute de cercetătorii trecutului și opera ei de educatoare face parte din patrimoniul spiritual al poporului român. Ceeace e necesar a ținea prezent și a pune în vie lumină este mărturia adusă credinței adevărate prin sacrificiul de nedescris îndurat de fiii Bisericii Unite în timpul prigoanei.

E apoi o sfîntă datorie creștinească de a aminti, fără mustrare și în spirit de autentică dragoste creștinească, faptul, uneori tăgăduit, dar totdeauna real și adevărat, că și astăzi pe pământul României există episcopi, preoți și credincioși catolici uniți cu Biserica Romei, cărora le este suprimată libertatea de a-și mărturisi credința lor catolică. A nu recunoaște acest lucru, dovedit prin evidența prezenței celor persecutați, ar fi o jignire a adevărului propovăduit de însăși Biserica Ortodoxă.

În repetate rînduri s-a putut constata cum Întîistătătorul Bisericii Ortodoxe Române a afirmat că ar considera închisă așa zisa „problemă a Bisericii Unite". E știut că în întîlnirile ecumenice reprezentanții Bisericii Ortodoxe Române pun ca și condiție a prezenței lor: să nu se atingă chestiunea Bisericii Unite persecutate. Această impunere unilaterală a unui punct de vedere care nu corespunde realității, probabil că va fi acceptat în conversațiile și reuniunile ecumenice, dar prin asta nu înseamnă că problema credincioșilor persecutați ar fi rezolvată. Însăși prezența în România a Uniților privați de dreptul de organizare religioasă — drept recunoscut de legile țării tuturor religiilor —, pune o gravă problemă de conștiință, ce chiar dacă e neglijată de generația actuală, ea nu va putea fi neluată în seamă de generațiile viitoare, pentru care prigoana Bisericii Unite va apare ca o pată rușinoasă în istoria neamului românesc și a Bisericii Ortodoxe Române.

Pentru a înlătura o astfel de interpretare se cuvine ca problema suprimării și prigonirii Bisericii Unite să fie cumpănită în lumina adevăratului ecumenism și în spiritul autentic al dragostei creștinești; spirit, de care Ierarhii ortodocși români cred și se pretind că sunt deplin pătrunși."

Un lucru e clar: ar fi o cumplită eroare ca Vaticanul să facă vreo concesie ortodoxiei bucureștene, la ordinele lui Ceaușescu, înaintea unei reparații echitabile pe care Biserica unită o așteaptă cu eroică răbdare.

Atitudinea celor doi clerici se situează în marea tradiție pe care o cunoaștem de două secole și jumătate: Biserica unită este focar de luptă românească ori nu este deloc.

Cazul Ioan Plăcintar

Un corespondent și bun român din Australia ne trimite spre publicare relatarea exactă a unor întâmplări recent petrecute acolo, care dezvăluie odată mai mult adevărata față și atitudine a guvernului comunist dela București, în ciuda propagandei cu care încearcă să amăgească lumea. **Totodată acest document arată limpede că numai o atitudine unită, hotărâtă și dârză din partea românilor, poate învinge atât ticăloșia comuniștilor cât și indiferența opiniei publice străine față de durerile Neamului Românesc.** Dar, iată faptele, așa cum le înfățișează corespondentul nostru:

„Aici la noi, in Australia, s-au petrecut în ultima lună de zile unele lucruri care cred că trebuiesc aduse la cunoștința lumii întregi prin presă și radio, pentru a arăta și fraților din Țară că Exilul trăiește și luptă-. Acum trei ani când mă aflam încă în România, știu că erau ascultate emisiunile posturilor străine în limba română și se comentau știrile între prieteni foarte intimi, în ciuda primejdiei de a fi arestat dacă vreun agent comunist stă la pândă și te aude-. Faptele pe care vi le relatez vorbesc singure și oricine poate trage concluziile necesare:

— In vara anului 1970, Ioan Plăcintar pe atunci în vârstă de 26 ani, profesor de Biologie și director de școală la Turda, a plecat împreună cu soția sa Mariana, învățătoare, să-și petreacă concediul de odihnă pe litoralul Mării Negre, lăsând la Turda în grija părinților soției pe micuțul Giony, unicul lor copil în vârstă de doi ani și jumătate-. Dar, gândurile familiei Plăcintar nu erau nici la odihnă, nici la distracție-. Deoarece repetatele încercări de a obține un pașaport cu intenția de a alege libertatea, nu le reușiseră, auoritățile respingând toate cererile făcute fie individual fie prin ONT, atât pentru țările socialiste învecinate cât și pentru Turcia, Italia sau Austria și în același timp soții nevroind să plece decât împreună, s-au hotărât să încerce cum se spune, marea cu degetul, și cu orice risc-.

Ioan Plăcintar, fiind în facultate un element bun fusese obligat să se inscrie în PCR pentru a putea promova în ierarhia profesională la locul potrivit capacității lui și numai așa i se admisese candidatura la examenul de doctorat, fapt datorită căruia odată ajuns la Constanța cere și obține aprobarea de a-și cumpăra o barcă pescărească și un motoraș, motivând că îi sunt necesare studiilor de biologie marină în vederea tezei la care lucra-. Într'o seară, târziu, soții Plăcintar ies cu barca în larg, și, fără alte scule marinărești decât o busolă mică de buzunar și o pagină de atlas școlar, înarmați doar cu o pătură, ceva apă și mâncare, se îndreaptă spre libertate cu riscul vieții-. După câteva ceasuri de funcționare motorașul bărcii se defectează și pe deasupra marea devine neliniștită și se pornește o furtună cu valuri amenințătoare-. Tinerii erau la prima cunoștință de felul acesta cu marea, îi pândea și moartea, se temeau și că ar putea fi descoperiți de vreo patrulă a grănicerilor români sau bulgari care controlează permanent apele teritoriale, dar, după cinci zile și cinci nopți de luptă și emoții ușor de închipuit, sunt aruncați de valurile cărora mica ambarcațiune și lipsa lor de experiență nu li se mai puteau împotrivi, chiar pe litoralul turcesc, din fericire-. Duși la Istambul, cer și obțin azil politic și încep totodată a face încercări atât prin Crucea Roșie internațională cât și prin Consiliul Mondial al Bisericilor, pentru aducerea copilului lăsat în țară-. După 8 luni de așteptare în lagărul refugiaților din Istambul, primesc aprobarea de emigrare în Australia-. La două luni după stabilirea soților Plăcintar la Melbourne, se naște micuțul Mihail-Lerald (al cărui naș sunt), ca o binecuvântare a Celui de Sus și o alinare a dramei acestei familii zbuciumate-. Ioan Placintar, căruia i se recunoscuse diploma și ocupase o catedră de Biologie la un colegiu, muncea din răsputeri și într-un al doilea serviciu de noapte, pentru a putea face față greutăților inerente așezării unei familii în țară străină, mai ales că soția sa având în grijă pe noul născut, nu era încă în situația de a ocupa un post-. Desigur, cum sosise la Melbourne facuse noi demersuri pentru aducerea celuilalt fiu din România și obținuse pentru Giony aprobarea (viza) de intrare în Australia, Guvernământul oferind plata călătoriei iar Consiliul Mondial al Bisericilor obligându-se să-i asigure însoțitor pe drum-. Totul părea promițător dar, primind din țară știrea că nu se aprobă plecarea copilului, Ioan Plăcintar scrie consulatului RSR din Sidney și cere relații în legătură cu această întârziere-. După un timp vice-consulul Brăzdaru răspunde că nu cunoaște nimic privior la cererea lui Plăcintar și nici statutul acestei familii în Australia, că ar trebui să se prezinte la consulat pentru a lămuri lucrurile iar dacă vor copilul, au de ales între a primi **pașaport de cetățean român stabilit în străinătate,** sau complectarea formelor de renunțare la cetățenia română și plata unei sume de 307,50 dolari australieni-. Bineînțeles că familia Plăcintar a respins cu indignare prima soluție și a ales calea mult mai grea pentru ei de a plăti taxa de renunțare la cetățenia română-. Îndeplinesc formele și plătesc banii rupți de la gură, cu convingerea că au făcut tot ce trebuia pentru a-l avea mai repede pe Giony lângă ei. Trec însă luni de zile fără rezultat, în care timp întreabă mereu consulatul la telefon și în scris ce se întâmplă cu copilul și la care consulatul răspunde laconic, că nu s-a primit nici o comunicare din țară în problema aceasta-. I. Plăcintar și soția fac o deplasare costisitoare la Sidney și cer personal consulatului rezolvarea de urgență a situației-. Mai trece o lună rără nici un răspuns și atunci cei doi părinți ajunși la disperare anunță presa, radioul și televiziunea că sunt hotărâți să facă greva foamei, amândoi și în fiecare lună, până când li se va da copilul-. O susținută campanie de presă face cunoscut lumii că odată cu Sf. Săptămână a Patimilor, înce-

(urmare în pag. 4)

Discuție cu un diplomat de viță nouă

Ne-am întâlnit în biblioteca unui institut de drept de pe lângă una din universitățile germane: un diplomat român și subsemnatul. După o scurtă prezentare a materialului român din biblioteca institutului s'a încins o discuție.

Noi românii din exil ne ocupăm de problemele ce privesc drepturile poporului român. Aici aveți o teză de doctorat a lui Alexandru Șuga intitulată: „Die völkerrechtliche Lage Bessarabiens in der geschichtlichen Entwicklung des Landes" — în românește: situația Basarabiei din punct de vedere al dreptului internațional în dezvoltarea ei istorică", o lucrare de știință care apără drepturile poporului român asupra Basarabiei, un drept care nu se poate perima. La Paris au apărut două volume din colecția „Aspects des relations russo-roumaines, rétrospective et orientations", unul în anul 1967 iar al doilea în anul 1971. La aceste lucrări au colaborat un număr de specialiști români care și-au luat titluri academice la diferite universități europene. În al doilea volum s'a pus accentul pe securitatea europeană, bineînțeles cu punctul de greutate pe relațiile româno-sovietice. Grigore Filiti s'a ocupat mult timp de această problemă. G. Ciorănescu tratează politica de rusificare întreprinsă de Uniunea Sovietică în Basarabia. Al. Missirliu demască noțiunile pseudo-științifice sovietice, cum ar fi dreptul de autodeterminare, autonomia în cadrul sistemului de drept sovietic și așa numita națiune sovietică. Alexandru Șuga se ocupă de problema așa numitei Republici Socialiste Moldovenești. Autorul ajunge la concluzia că este o anomalie, ca o jumătate dintr'o provincie să aparțină unui stat și cealaltă jumărate altui stat. Este contra logicei, ca să existe o Moldovă în România și o Moldovă în Uniunea Sovietică, când moldovenii — să-i numim așa după cum sunt numiți de sovietici — care vorbesc aceiași limbă, au aceleași obiceiuri și pentru ambele regiuni, limba rusă le este o limbă străină, să facă parte din două țări diferite. Anomalia este și mai mare și situația și mai caraghioasă, când se trâmbițează în toată lumea, că ambele țări aparțin lagărului socialist, și, că la baza organizării statului stau aceleași legi bazate pe una și aceiași doctrină: marxism-leninismul. Și, lumea este năucită de teoriile sovietice: dispariția frontierelor, dispariția statului și întronarea păcii universale sub scutul secerei și a ciocanului. Dacă Uniunea Sovietică este atât de „pătrunsă" de concepția politică pe care a introdu-s'o cu mari sacrificii omenești peste hotare, de ce nu renunță la concepția primitivă „anexarea de teritorii"? Ori doresc locuitorii Basarabiei să se alipească Rusiei? Mai mult, la București se guvernează după legile Moscovei, adică aceste legi au la bază marxism-leninismul. Dacă au aceleași legi, de ce Uniunea Sovietică fură dela „supuși"? Undeva trebue să scârție ... sau la Moscova ... sau la București ...

Și mai există încă o broșură în limba franceză a lui Alexandru Suga intitulată „L'ultimatum soviétique au sujet de la Bessarabie du 26 Juin 1940 et les droits de l'Union Sovietique" ...

Deodată diplomatul „român" devine nervos, întrerupe și spune:

— „Mie îmi face impresia că d-voastră sunteți pe căi greșite. În situația de astăzi agitarea problemei Basarabiei nu aduce nici un folos intereselor statului român. Guvernul român are la ora actuală alte probleme de rezolvat: emanciparea țăranilor, construirea unei industrii puternice și pe plan extern, guvernul nostru duce o politică de pace, dorește ca problemele legate de frontiere să dispară și urmărește convocarea unei conferințe a securității europene într'un timp cât mai repede".

— Cu alte cuvinte politica oficială a actualului guvern român are aceleiași preocupări pe care le are Uniunea Sovietică. Aceasta dorește încă de mult convocarea unei astfel de conferințe pentru a primi un titlu de drept internațional, în baza căruia să fie consfințite anexiunile ilegale făcute în timpul celui de al doilea războiu mondial sau acelea făcute cu ajutorul marionetelor instalate sub nume de guverne de puterea ocupantă în diferite țări. Guvernul român de astăzi făcând politica Moscovei nu apără interesele poporului român, ci le trădează ...

— „La ora actuală o astfel de acțiune dusă de d-voastră nu este oportună. După cel de al doilea războiu mondial s'au stabilit niște frontiere care nu mai trebuesc schimbate. Schimbarea lor înseamnă războiu".

— Ești complet eronat. Noi nu vrem războiu. Vrem însă ca Uniunea Sovietică să-și respecte angajamentele luate în baza tratatelor internaționale și obligațiile pe baza dreptului internațional. Dacă le respectă va fi pace, prietenie și armonie între popoare. Uniunea Sovietică s'a obligat prin Carta Atlanticului să nu anexeze teritorii. În caz de anexare, să întrebe populația. Unde a făcut un plebiscit? În Polonia? În Cehoslovacia? În Statele Baltice? În Germania? În Basarabia? În Bucovina? În regiunea Herța? Unde vezi d-ta pericolul de războiu când cerem aplicarea obligațiilor? În plus, nu vedeți cum Uniunea Sovietică, declară fățiș că nu este mulțumită cu ce a anexat în înțelegere cu Hitler sau în tovărășia lui Roosevelt? Uniunea Sovietică face planuri pentru dezmembrarea statului român, le publică deschis, ca să ia cunoștință de ele toată lumea și d-voastră nu luați act de ele. La Chișinău se publică planuri de reunificarea celor două părți ale Moldovei ... și ... să nu te miri, Uniunea Sovietică nu este dispusă să renunțe la partea Moldovei anexată în timpul țarismului, ci să le unească sub scut moscovit. Mai mult, la Chișinăau se acuză „Valahii" din București, că dela 1859 ar fi dus o politică șovinistă de „românizare" a moldovenilor. D-ta crezi că aceste planuri sunt făcute numai așa, de florile mărului ...

— „Nu trebue să vă luați după ce serie unul sau altul. Doar știți prea bine că guvernul Uniunii Sovietice a dezmințit planul Valev și s'a distanțat de concepțiile bizare ale profesorului sovietic. În ziua de astăzi nu se mai fac planuri de cuceriri imperialiste ..."

— Îmi face impresia că nu prea cunoști istoria. În anul 1934 Uniunea Sovietică a renunțat definitiv la pretențiile asupra Basarabiei. În anul 1939 Stalin a primit dela Hitler dreptul de a anexa Basarabia. Începând din 1934 până la 26 Iunie 1940 Uniunea Sovietică n'a pus în mod oficial în discuție problema Basarabiei, dar a pus-o în mod indirect prin pana unui comunist bulgar. În Decembrie 1939 apare în revista sovietică „KOMMUNISTICHESKII INTERNATIONAL" un articol semnat de comunistul bulgar Stefanof prin care acesta cerea să se facă dreptate Uniunii Sovietice prin anexarea Basarabiei. Guvernul român a protestat, dar, guvernul sovietic a răspuns că nu poate să interzică unui ziarist „să-și exprime în mod liber părerile pe care le crede demne de publicat". Politica oficială a guvernului sovietic nu are nimic comun cu părerile ziaristului bulgar.

În noaptea de 26 spre 27 Iunie, ca bandiții, Molotov înmânează ambasadorului român dela Moscova un ultimat care conținea argumentele expuse mai înainte de Stefanof, argumente pe care guvernul sovietic le dezavuase. Ori cu planul Valev, tot așa se va întâmpla, numai dacă vor mai avea forță, să-l pună în aplicare, fără să se sinchisească că l-au dezmințit. Politica hrăpăreață a țarismului este continuată sub altă firmă. Noua firmă se numește socialism.

— „De data aceasta cred însă că Uniunea Sovietică își va ține cuvântul. Oamenii noștri de știință s'au ocupat de problemele ridicate de planul Valev, au răspuns omului de știință sovietic și acum, deoarece lucrurile sunt limpezi, nu ne mai ocupăm de ele. Istoricii noștri sunt obiectivi și nu se lasă târâți de sentimente naționaliste.

— Îmi pare rău, dar trebue să te contrazic. Numai un exemplu. Tot în legătură cu Basarabia. Imediat după ocuparea României de către trupele sovietice s'a scris în cărțile de istorie din România în legătură cu Basarabia, că „imperialiștii români au ocupat timp de 22 de ani teritorii străine". S'a vorbit deci se o „rușine". Tot acolo se poate citi că la „28 Iunie 1940 **s'a încheiat o convenție între Uniunea Sovietică și România,** convenție prin care Basarabia și Bucovina de nord intrau în componența statului sovietic". Incepând din 1965 nu se mai vorbește de „înțelegerea dela 28 Iunie 1940" ci se schimbă nuanța. Iată ce se poate citi în „Lupta de clasă" — „în urma unei note ultimative sovietice Basarabia și Bucovina de nord au intrat în componența statului sovietic". De atunci nu se mai vorbește de „înțelegerea dela 28 Iunie 1940", ci se vorbește de „ultimatul sovietic". Acestea sunt două noțiuni diferite. După principiile dreptului internațional — și chiar cel sovietic — convențiile încheiate sub forță (Uniunea Sovietică amenințase cu războiu) nu pot produce efecte juridice, ele sunt nule. La început m'am bucurat de înrăsneala istoricilor români. Îmi spuneam: onoare lor! Dar m'am înșelat. Tonul a venit dela Chișinăau. Acolo s'a vorbit pentru prima dată de „nota ultimativă". Cei dela București s'au încadrat în front. Neinițiații au vorbit de „politica independentă a guvernului român" și dacă nu mă înșel, și astăzi se colportează cam aceleași lozinci ... iar d-ta mi-ai spus că actualul guvern român urmărește o politică de pace și recunoașterea definitivă a granițelor trasate după cel de al doilea războiu mondial ... deci un front comrn ... o politică comună ...

... Aici s'a terminat discuția. Diplomatul român și-a adus aminte că peste puțin timp îi pleacă trenul. Am convenit să mai discutăm.

p. c. Alexandru S. Moraru.

Frankfurt/Main, Iulie 1972.

Cazul Ioan Plăcintar

(urmare din pag. 3)

pând dela 3 Aprilie I. Placintar face greva foamei în squarul din City în inima Melbournului-. Zilnic, atât TV-ul, radioul cât și ziarele anunțau alături de știrile politice importante și cazul emigrantului politic român I. Plăcintar-. Toate cele patru canale TV au luat legătura cu consulatul RSR cerând relații-. In această perioadă și în funcție de amploarea pe care au luat-o lucrurile, consulatul a dat trei răspunsuri diferite și anume:

a. „Ioan Plăcintar este cetățean român, problema se rezolvă între el și noi și nu răspundem nimănui în această chestiune";

b. „Nu cunoaștem nici un caz I. Plăcintar și nici că cineva face greva foamei sau pentru care motive, dar dacă este așa, s'o întrerupă și să vină aici spre a discuta cu noi" ...

c. „Copilul are aprobarea să plece din România oricând"!!

Când s-a cerut însă măcar o dată orientativă asupra plecării, au refuzat s'o dea-. Televiziunea își anunță intenția de a face un film documentar cu acest caz, fuseseră înregistrate toate convorbirile telefonice cu consulatul și se scoseseră fotocopii după toată corespondența purtată de Plăcintar cu reprezentanții RSR-. Tot timpul cât a durat greva asociația Românilor din Victoria s-a îngrijit de asigurarea pazei somnului de noapte al lui. I. Plăcintar, alte grupuri de asistența familiei în cursul zilei, între altele ducerea micuțului Gerald la creșă și aducerea lui acasă seara; alții duceau și aduceau de la serviciu pe Dna. Placintar care de câtva timp începuse a lucra-. Însfârșit, după 8 zile de greva foamei și după un interview final în care soții declară că sunt hotărâți să repete greva și luna viitoare când și Dna. Plăcintar va fi alături de soț pentru 3 zile, în urma unui consult medical greva a fost întreruptă-. Cât timp a durat, s-au strâns peste 8000 semnături dela trecătorii care se opreau să citească placarda și care nu se puteau abține să nu blesteme atâta bestialitate-. Ca martor ocular, vă spun că am văzut ceeace nu credeam posibil în Australia: stăteau oamenii la coadă în așteptarea rândului în fața registrului, spre a-și depune semnatura-! Deasemenea, s-a luat legătura și cu Înaltul Comisar ONU din Camberra-.

Dar, dacă micuța comunitate românească de aici a dat un examen peste care a trecut cu mare succes, s-au găsit și nemernici, venetici proveniți din România, afaceriști și cozi de topor comuniste care au încercat să murdărească această faptă. Căutau să oprească mai ales pe români de a semna, treceau cu mașina și claxonau prelung, dădeau telefoane de intimidare, răspândeau zvonul că Plăcintar nu-și va mai vedea copilul niciodată și-și exprimau părerea că ar fi fost mai cuminte să tacă și să încerce cu binele și cu rugăminți pe lângă consulat-. Nu au lipsit nici de cei care au venit să stea de vorbă cu el și să-l compătimească, dar refuzând a semna pe motivul că poate semnăturile ajung și pe la consulat și omul are de gând să se ducă în țară și nu cumva să i se facă neplăceri la vizaă, sau că are rude în țară pentru care se teme, etc.-.

După greva foamei, familia Plăcintar însoțită de un grup de români din Melbourne pleacă la Sidney unde celor din Melbourne se alătură și un grup al românilor din Sidney și cu toții merg în fața Consulatului General RSR din Sidney unde fac o demonstrație de protest, prezentă fiind întreaga presă locală-. Din nou, o campanie susținută prin TV, radio și ziare anunță o a doua grevă a foamei pe care Plăcintar o începe chiar la Sidney-. După patru zile este însă oprită de Guvernământul australian care trimite delegați speciali ai ministerelor de Interne, Externe și Emigrației, să ia legătura cu consulul General Budura-.

Față de această nouă intervenție a Guvernământului, consulatul anunță că copilul are aprobarea de plecare și părinții să telegrafieze la Turda spre a fi adus la București de unde va fi expediat; ba, mai mult, restituie integral cei 307,50 dolari pretinși pentru formele de renunțare la cetățenie, motivând că nu a venit nici un răspuns la cererea făcută-. Această culanță nu existase cu șase luni înainte când ceruseră acei bani-. În declarațiile făcute presei, Budura își exprimase părerea că în spatele părinților Mariana și Ioan Plăcintar ar fi influențe străine care l-ar fi împins la acea demonstrație, declarație care a umplut de dezgust opinia publică australiană, fiecare gândind logic și cu bun simț, că unui părinte nu-i trebuie nici un fel de îndemn pentru a face orice ca să-și recapete copilul-.

Reîntorși la Melbourne, într'adevăr după zece zile sosește și micuțul Giony! O explozie de simpatie din partea presei, o bătălie câștigată în lupta cu răul Roșu, o familie reunită și fericită, un suflet smuls din ghiarele bestiei comuniste!.. Toată lumea mulțumită, se parea că povestea s-a terminat, între altele și cu plecarea Consului General Budura care, la câteva zile după declarațiile făcute, a fost de urgență rechemat la București-. Nu știm dacă a fost o coincidență, sau o urmare a cazului Plăcintar-.

Iată însă că familia Plăcintar este din nou deranjată de viceconsulul Brăzdaru care fără pic de rușine le adresează o scrisoare recomandată prin care cere să-i fie trimese fotografiile tuturor membrilor familiei (chiar și a micuțului Gerald, născut pe pământ australian) în vederea obținerii de pașapoarte ca cetățeni români stabiliți în străinătate! Își închipuie oare nemernicii, că dacă s'au instalat la conducere în țară și își fac de cap acolo, tot așa pot proceda și cu românii din exil care au ales libertatea? După ce cu riscul vieții reușești să scapi de ei și ești în posesia unui statut care îți asigură protecția ONU-ului, vin acești satrapi cu mâinile mânjite de sânge românesc și-ți ordonă să renunți la tot, ca să primești în schimb pașaportul rușinii! La toată netrebnicia se mai adaugă și prostia, singura care poate explica asemenea oferte-.

Ceeace se mai cere luat în considerare este faptul că ambii soți Plăcintar, născuți după 1944 și crescuți sub regimul comunist, fac parte din tânăra generație de intelectuali pe care se „bazează" PCR-ul, că amândoi provin din familii muncitorești și că I. Plăcintar a mai fost și membru al Partidului! De aici se trage concluzia, fără alte comentarii, cât de mult a prins comunismul în România și ce șanse are să trăiască ..."

(Revăzut de **A. Munte,** fără a schimba textul original)

Vampiri și bancheri

Nu, nu voim să facem concurență în „Țepeșologie" d-lui Radu T. Florescu, care acum și-a găsit un acolit întru aiurare în Germania, la Münster. Dl. Jürgen Henz Leben plagiază plagiatele „istoricului" de la Boston (tipărit de imprudentul Mgr. Octavian Bârlea).

Intenția noastră este să aducem unele precizări. Mai întâi — nițică genealogie.

După marea unire a Românilor, a sosit la București un bancher maghiar, de confesiune mozaică, pe nume **Szöpkes.** Legăturile sale rasiale l-au plasat ca director la banca Marmorosch-Blank și i-au procurat drept sălaș un mic palat pe calea Victoriei. Fiica lui Szöpkes, nu știm dacă era fermecătoare însă desigur bogată, a devenit d-na Florescu, mama agitatorului de la Boston. Drept care acesta, conform Talmudului, poate oricând invoca „legea exilului" retrăgânduse la Tel Aviv, de unde ar putea murdări cu și mai multă lipsă de rușine istoria românească.

În 1932 Corneliu Codreanu, deputat în Parlamentul României, revela că în portofoliul Băncii Marmorosch-Blank figurau cu „împrumuturi": Virgil Madgearu (401.000 lei), Ion Pangal, viitorul ambasador la Lisabona, șeful masoneriei de rit scoțian (3.800.000 lei) și N. Titulescu (19.000.000 lei).

O voce întrerupe pe reprezentantul naționalist: „Sunt bani împrumutați. O să plătească".

La care Corneliu Codreanu răspunde: **„Or plăti sau nu, nu știu, dar eu vă spun un singur lucru: există obligația pe care o are cineva când împrumută bani de la o asemenea finanță, de a o satisface când este la guvern, de a o sprijini în opoziție, și, în orice caz, de a nu lovi în ea, când trebuie să fie lovită".**

La 9 iunie 1934, N. Titulescu semna acordul privind stabilirea relațiilor diplomatice cu URSS. Iar în vara 1936, înainte de a părăsi guvernul, deturna în favoarea comuniștilor spanioli — pe care îi felicita prin telegramă — armamentul român comandat în Franța. În același timp Banca Marmorosch-Blank dădea faliment, spre disperarea micilor depunători.

N. Titulescu — care nu avem cunoștință să-și fi plătit fabuloasa „datorie" — se putea retrage pe Coasta de Azur, cu conștiința misiunii împlinite față de Soviete. E drept că al treilea obiectiv privind „securitatea colectivă" rămânea nesatisfăcut, dar el avea să fie reluat 36 de ani mai târziu de cei care, pe bună dreptate, îl comemorează solemn la Atheneu ca pe un serviabil predecesor **(Scînteia** din 24 martie 1972).

Și astfel toate firele se leagă. Tandemul Szöpkes-Florescu, prin intermediul Băncii Marmorosch-Blank l-a plătit pe N. Titulescu pentru eminentele servicii aduse Sovietelor. Iar nepotul încearcă azi, sub scutul „științei", să pângărească cel mai avântat spirit de rezistență din istoria românească.

Numele profetului Corneliu Codreanu nu este rostit decât pentru a fi insultat. Slugile tuturor mafiilor afirmă nerușinat, chiar în fața evidențelor peremptorii a murdarei lor complicități că, dimpotrivă, generația naționalistă a fost în „solda străinului". Dar dovezile sunt dovezi. Orice medic, numai privind o fotografie, poate pune diagnosticul mongoloidului N. Titulescu: cromozomi în dezordine!

Spre nenorocirea noastră, avortonul în loc să-și termine cariera în chip de foetus în borcan la Institutul Medico-Legal, a trăit să-și defuleze complexele fizice „pe plan european".

Și e normal ca azi banda de criminali de la București să celebreze „geniul" răului care l-a animat și a contribuit atât de eficace la subjugarea țării.

Iason

Argonaut de veghe
mi-am părăsit sălașul meu din Thule
și am venit iar la țărmul tău,
Helladă sacră,
să-ți cerșesc lumină și curaj.
Ce ar fi viața noastră fără tine?
Sunt un biet barbar, din afara oikumenei:
Helios, încălzește-mă
și lasă-mă să rămân eternul Iason,
naiv și visător;
fă-mă să cred că lâna de aur există;
dă-mi puteri să vâslesc mereu
în căutarea ei.
Și dă-mi harul de a purta
pretutindeni
chivotul Colchidei mele depărtate
pururi prezente.

E. L.

Rodos, Iunie 1972.

Comuniștii au pierdut o bătălie la Paris

În cuvântarea pe care a ținut-o în fața a multe sute de compatrioți, veniți să asiste la slujba arhierească care a avut loc în ziua de 21 mai 1972 (Sfinții Împărați Constantin și Elena), I.P.S. Mitropolitul Filaret, capul Bisericii Ortodoxe Ruse în străinătate, a spus, între altele, următoarele:

„... După cum știți, Episcopul Teofil vorbește astăzi într'alt fel. Ori ce-ar fi, noi nu-l vom judeca acum pe fostul păstor pentru pasul pe care l-a făcut sub povara anilor, **doborît de slăbiciuni și ros de boală.** Singur Păstorul Suprem, Domnul Nostru Isus Cristos îi va judeca pe slujitorii săi, cu deosebire pe ierarhi.

Cred însă că este de datoria mea să vă spun să nu vă faceți griji, căci viața spirituală în sânul bisericii voastre se va desfășura și mai departe, ca și în trecut ..."

Nu-l vom judeca deci pe fostul episcop Teofil Ionescu care ne-a părăsit, trecând de partea inamicului. Din textele pe care le publicăm mai jos, cititorii singuri vor putea urmări desfășurarea evenimentelor, având și posibilitatea să judece și cât de mare înfrângere au suferit, la Paris, reprezentanții guvernului comunist și emisarii patriarhului roșu dela București. „Ambasadorul" Constantin Flitan, cel cu o clasă de liceu militar, a crezut că poate pune mâna pe Biserica Ortodoxă Română din Paris și da prin aceasta o lovitură de moarte exilului dacă va lua comanda unui detașament de mitropoliți și de episcopi la ordinele stăpânirii comuniste, având în linia doua o trupă de așa ziși preoți ortodocși francezi, membri în toate grupările stângiste posibile.

S'a înșelat, tovarășul Flitan și s'au înșelat și tovarășii strategi dela București, care stabiliseră planul de acțiune. Obștea românească a făcut un singur zid și a zdrobit atacul deslănțuit de comuniștii atei care s'au folosit de bieți oameni îmbrăcați în veștminte arhierești. Faimosul vicar-deputat Ionescu, din Calea Griviței, a sunat retragerea. „Mitroplitul" Nicolae al Banatului, Antonie Plămădeală și ceilalți „episcopi" au dispărut după colțurile de stradă, urmând să se regrupeze la ambasadă ...

Trecând peste animozități și resentimente, compatrioții noștri din capitala Franței s'au unit într'un singur front și au stat în fața dușmanului ca un singur om. În felul acesta, ei au câștigat o bătălie, anume în chip strălucit.

Ive

La slujba oficiată la 21 mai 1972 în Biserica Ortodoxă Română din Paris au asistat sute și sute de compatrioți, manifestând în felul acesta hotărîrea lor de a nu permite comuniștilor să pună mâna pe un locaș de rugăciune, de însemnătate istorică și care este și trebue să rămână al exilului.

(Foto Ion Rotaru)

Scrisoare a Consiliului Parohial al Bisericii Ortodoxe Române din Paris către membrii Asociației Cultuale

EGLISE ORTHODOXE ROUMAINE
DE PARIS
Association pour la Pratique
du Culte Orthodoxe Roumain
9bis, rue Jean-de-Beauvais, Paris 5e

Paris 17 Iunie 1972

În legătură cu frământările și atacurile care s'au abătut asupra bisericii noastre precum și a eparhiei noastre din Europa occidentală, în calitate de mandatari ai D-voastră, avem datoria să vă aducem la cunoștiință lămuririle de care aveți nevoie și chiar dreptul să ni le cereți.

La momentul oportun va fi publicată o broșură-documentară, cuprinzând piesele oficiale de arhivă din partea noastră precum și cele de care putem dispune din partea adversă, pentru ca fiecare și cei în drept să știe ce s'a petrecut la biserica noastră din Ianuarie în Iunie 1972. Deocamdată îngăduiți-ne să vă dăm un istoric succint al evenimentelor pe care le-ați urmărit din cele scrise sau auzite în ultimele săptămâni, adică din ajunul și momentul plecării episcopului Teofil Ionescu din sânul comunității noastre pentru a trece sub ascultarea autorităților laice și bisericești de la București și până astăzi.

În 23 Aprilie 1972, P.S. Teofil a dat o pastorală care a fost citită în biserică, în prezența și cu binecuvântarea lui, în care declară, între altele:

„Rămânem încadrați în ordinea canonică asigurată de Sfântul Sinod prezidat de I.P.S. Mitropolit Filaret, New-York, U.S.A. până când Biserica ortodoxă română își va dobândi libertatea de acțiune ... După liniștirea spiritelor în sânul comunității, vom trimite pe P.C. Preot Mitrofor Vasile Boldeanu, vicarul nostru aprobat pentru arhierie de către Sfântul nostru Sinod, să ia contact cu comunitățile din Germania, Elveția, Spania, Anglia pentru pregătirea Congresului eparhial în vederea consolidării bisericești a Românilor din sânul eparhiei noastre ..." (Vezi Scrisoare pastorală, din 23. IV 1972.)

Între timp, zvonuri alarmante ne-au ajuns la ureche: se zicea că episcopul nostru ar fi făcut cerere de intrare în Sinodul de la București, la care ar fi primit răspuns. Fiindcă nu pe zvonuri ne întemeiem, ci pe acte și declarații publice, l-am invitat pe P.S. Teofil să vină din nou în mijlocul nostru, în ședință de consiliu, să ne dea explicațiile necesare. Nu a venit pentru motive de bătrânețe și slăbiciune fizică. Consiliul i-a trimis atunci o delegație formată din patru bărbați, reprezentând consiliul și comunitatea, care l-au văzut în ziua de 4 Mai, a. c. Convorbirea a fost consemnată în Proces verbal, recitit și semnat de P.S. Teofil și cei patru delegați. Dăm din acest document extrasele de mai jos:

„Prea Sfinția a spus că fiind amenințat de luarea cetățenie americane pentru faptul că în calitate de episcop ar fi expus la acuzații de amestec în lupte politice, la biserica din Paris, se retrage și lasă răspunderea vicarului episcopal, Păr. V. Boldeanu".

Întrebat dacă confirmă termenii pastoralei citite în biserică (în 23. Aprile 1972), spune:

„Pastorala rămâne un document extraordinar, prin care răspundem oricărei acțiuni de subminare a poziției bisericești. E un document istoric. La ședință nu vin că sunt slab cu sănătatea și nu mai pot rezista niciunei discuții ..."

La întrebarea dacă a cerut și intrat în Sinodul de la București, a spus că „a primit știre de admitere în Sinodul de la București și că nu răspunde nici da, nici nu ..."

La întrebarea dacă poate face parte din două Sinoade (New-York și București), a spus:

„Eu, nerăspunzând Bucureștiului, Sinodul de la New-York nu poate lua nicio decizie în raport cu mine ..."

Și apoi:

„Noi trebue să stăm pe poziția noastră cu Păr. Boldeanu, poziție de luptători și creștini. Eu sunt lângă D-voastră, că dacă n'ași fi ținut seama de valoarea D-voastră, m'ar fi copleșit mâhnirile. Copilul pe care-l iubești, îl săruți în somn ... Eu nu pot fi trădător față de copiii mei. Să fiu eu cu Bucureștiul? Nu! Mă doare sufletul de suferințele lor, dar eu aici sunt cu tot sufletul." (V. Proces-Verbal de întrunire, din 4 Mai 1972.)

... Și la 10 Mai 1972, primim toți o scrisoare către: „Iubiții mei fii sufletești", trasă pe mașină Ronéo cu î din i, din care aflăm că:

„Dorința noastră s'a împlinit și iată-ne, după rătăciri de ani și ani în sânul Bisericii-Mame, etc." (V. scrisoare: Iubiții mei fii sufletești, din 10 Mai 1972.)

Este evident că „dorința, rătăcirile" și celelalte pe care le-ați citit în această primă manifestare publică de ruptură îl privesc strict personal pe semnatar. Noi, luând cunoștiință prin poștă de ea, ne-am întrebat ce s'a întâmplat? Ce a putut cloci în mintea și sufletul unui prelat care ne-a părăsit pe furiș – nu știm. Ce știm e că rușinea am simțit-o noi, nu cel care a făcut-o. Și a continuat. Dar să reluăm firul evenimentelor.

Nu este un secret pentru nimeni că în seara de 12 Mai, a. c. în urma unui banchet la Ambasada română din Paris, s'a hotărît proclamarea oficială a trecerii fostului nostru episcop sub ascultarea lor, el fiind prezent și dând binecuvântările sale unor oameni și instituții care nu știm când și cum au redevenit creștine! După discursuri s'a procedat la culegere de semnături în favorarea noii rândueli. Este bine de precizat că la acest act pe care fiecare dintre D-voastră îl poate califica cum se cuvine, nu a participat niciun membru responsabil al comitetului sau comunității noastre cultuale. Iar cel care semnează: Președintele consiliului eparhial, de mulți ani nu mai face parte din sus-zisul consiliu, nici din sânul comunității, după cum registrele noastre de arhivă o pot atesta.

Din ziua de 10 Mai 1972, P.S. Teofil Ionescu a devenit așa dar fostul nostru episcop. El a trecut singur și în taină cu cei pe care cu câteva zile mai înainte îi socotea dușmanii poziției noastre de libertate de cult și de rânduială.

A trecut singur și în taină – și doar nu poți trece în altă ordine bisericească fără să fi făcut o cerere de primire. Iar cererea a fost înaintată Patriarhiei din București – pe furiș – fiind înregistrată în ziua de 17 Ianuarie 1972.

A trecut singur și în taină fără să fi prevenit nici Sfântul Sinod din New-York care i-a acordat hirotonisirea arhierească, nici comunitatea prin mandatarii ei legali, adică biserica pentru care i-a purces harul și i l-a justificat prin adeziunea ei vie și activă atâta vreme cât i-a fost păstor. Nu ne-a prevenit fiindcă știa că nu-l urmează nimeni. Dar atunci, ne întrebăm: ce poate însemna un păstor fără turmă?

Consiliul s'a întrunit în ziua de 12 Mai 1972 și în unanimitate a făcut cunoscut fostului său episcop următoarele:

„... Față de atitudinea publică luată de Sfinția voastră în scrisoarea din 10 Mai, a. c.", „Iubiților fii sufletești" ai Sfinției voastre, tot public și în unanimitate vă declarăm:

1. am fost înșelați în buna noastră credință și mințiți de Sfinția voastră în convorbirile pe care le-am avut în cadrul consiliului sau prin consilierii delegați;

2. că prin scrisoarea sus amintită ne socotim defăimați, noi și Comunitatea, în calitatea noastră de consilieri și mandatari statutari ai acesteia; în consecință ne rezervăm dreptul de a ne adresa în justiție;

3. că nu ne mai leagă nimic de Sfinția voastră, nici canonic și nici legal.

4. că din clipa aceasta vă facem răspunzător de orice tulburare ce se poate isca în biserică ca o consecință a acțiunii sfinției voastre.

Făcut la Paris, astăzi 12 Mai 1972, în sala de consiliu a bisericii noastre din 9 bis, Rue Jean-de-Beauvais, Paris Ve"

(Urmează semnăturile consilierilor parohiali. Vezi Arhiva).

Și de acum încolo vom asista la o campanie din ce în ce mai frenetică din partea celor care vor să intre în posesiunea bisericii noastre. Ea va cuprinde pastorale adresate „Iubiților fii sufletești", imprimate cu aceeași literă și semnate: Ep. Dr. Teofil Ionescu, scrisori anonime răspândite în comunitate, denunțuri nemotivate adresate autorităților, etc. (Vezi pastorale adresate: „Iubiților fii sufletești", di 16 Mai și 6 Iunie 1972.)

Unele le-ați citit, de altele ați auzit vorbindu-se, toate și tot ne-au lămurit despre iresponsabilitatea – cel puțin aparentă – a celui care le semnează și despre un amestec evident și brutal de confuzie politică în treburile noastre strict religioase al celor care îl utilizează, uitând că sunt oaspeți într'o țară liberă și democratică. Din toate se desprinde voința de defăimare și eliminare a Superiorului bisericii noastre, Păr. Mitrofor Vasile Boldeanu, și a mandatarilor d-voastră, Consiliul parohial și administrativ al bisericii. Procedeele sunt când infantile, prin faptul că nu au bază juridică, când violente, de acțiune directă: amenințări fizice și lovituri de forță, de care vom vorbi mai la vale.

Astfel, folosindu-se numele răposatului Mitropolit Visarion, se dă publicității o decizie din 1957, luată în contra Păr. Vasile Boldeanu, în momentul când și bătrânul nostru mitropolit trecuse cu regimul de la București. Această decizie este nulă și neavenită; bătrânul nostru mitropolit a revenit anulând-o, față de întâmpinarea celui lezat de a se face anchetă în fața forurilor bisericești, sau, în caz de refuz, civile (Vezi: Arhiva.)

Iar, în scrisoarea din 6 Iunie 1972, din afara bisericii noastre și a comunității, cel care semnează episcop al unei eparhii care nu-i mai aparține deoarece el s'a declarat în sinodul de la București, hotărăște caterisire și „eliminare din clerul acestei episcopii" a preotului nostru. Fără dosar de anchetă, fără avizarea forurilor ierarhice adică a Sfântului Sinod prezidat de I.P.S. Mitropolitul Filaret din New-York. Dar probabil că așa se fac caterisirile în sfânta rânduială a Patriarhiei de la București.

Amândouă aceste decizii n'au valoare legală. Ele au fost date de prelați incompetenți, găsindu-se în afara rânduielii și legilor care ne conduc canonic și practic viața noastră bisericească.

Ele au fost destinate să producă confuzie în sufletul credincioșilor, pregătind lovitura de forță din 10 Iunie, a. c.

Vineri 9 Iunie, a. c., am citit în ziarul Le Figaro că la biserica noastră va avea loc sfințirea întru arhierie a Mgr. Hardy, ierarhul spiritual al comunității catolice ortodoxe din Franța, cu sediul – catedrală la biserica Sfântul Irineu, 96, Bd. Blanqui, Paris 13e. La această ceremonie participau înalți prelați din România împreună cu fostul nostru episcop și personalități religioase și laice din lumea franceză și românească din Paris printre care Ambasadorul Republicii socialiste România C. Flitan. (V. Le Figaro, din 9 Iunie 1972). Noi biserica „gazdă" am luat cunoștiință de această solemnitate prin lectura ziarului! Îndată ne-am întrunit și luat hotărârea să se închidă porțile bisericii pentru orice ceremonie ce ar putea avea loc, venind din afara ordinei noastre canonice. O telegramă a fost trimisă în acest sens P.S. Germain Hardy; de-asemeni o rectificare ziarului Le Figaro, unde ni s'a promis telefonic că eroarea de adresă va fi îndreptată ... Și a doua zi, sâmbătă 10 Iunie, a. c., folosindu-se această mistificare, prelați și laici de la București împreună cu prelați și laici din comunitatea franceză Sfântul Irineu – aceștia de altfel de bună credință, socotind că noi i-am invitat – vin în massă la biserica noastră, pentru a asista la vecernia pregătitoare a ceremoniei de sacru de a doua zi. Porțile bisericii au rămas închise, iar încercarea de pătrundere cu forța în localurile noastre, fără efect. Un comunicat a fost dat publicității, explicând poziția noastră legală de apărare, mistificare ce urma să producă introducerea în localul bisericii noastre a autorităților de la București și cuprinzând o scurtă relatare a evenimentelor.

„... car l'Eglise Orthodoxe Roumaine de Paris ne dépend pas du Saint Synode de Bucarest. Son chef hiérarchique est Sa Sainteté le Métropolite Philarète de New-York. A Paris, la paroisse des Sts. Archanges est administrée par un conseil paroissial élu tous les 2 ans par l'Assemblée de la communauté conformément à ses status et aux lois françaises qui garantissent la liberté des cultes religieux. Cette église demeure canoniquement soumise à son Saint Synode qui a

déclaré la vacance du siège épiscopal, après que son ancien évêque, Mgr. Teofil Ionescu, se fut rallié à titre personnel aux autorités de Bucarest et a renoncé 1e 10 Mai 1972 à ses fonctions épiscopales, en nommant vicaire l'Archiprêtre mitrophore V. Boldeanu. Elle reste attachée, sur le plan de la vie ecclésiale, à son statut de communauté indépendante de toute ingérence politique ..." (V. Communiqué de l'Assocciation pour la pratique du culte orthodoxe roumain, din 11 Iunie 1972.)

În ce privește tumultul care s'a produs în fața porții de intrare a vestibulului, știți cine l-a provocat și cum s'a petrecut. Un constat a fost făcut de comisarul cartierului și plângeri au fost formulate de consilieri precum și de invitați la nunta care se desfășura în momentul acela în biserică, pentru loviri și violențe din partea celor care voiau să pătrundă cu forța în localul bisericii. Iar, ca să încheiem suita acestor peripeții, vă semnalăm și plângerea fostului nostru episcop, depusă la comisariatul din Rue Vauquelin: spune „că a fost lovit și amenințat cu moartea de individul Vasile Boldeanu, când voia să intre în localul bisericii." În momentul când fostul nostru episcop voia să intre în vestibulul bisericii, însoțit de vicarul Patriarhiei și deputat al Parlamentului comunist de la București, Păr. Alexandru Ionescu, distribuind lovituri de cârjă arhierească în consilierii de la ușă, preotul nostru Păr. Vasile Boldeanu oficia nunta în interiorul bisericii! Nici nu s'au văzut, după cum pot atesta toți participanții la nuntă.

Iubiți frați și prieteni din comunitate,

N'am folosit decât texte semnate. Cele anonime sunt destinate de bună seamă unui public pueril și speriat din regimurile totalitare. De aceste texte semnate ne vom folosi, la momentul oportun, în fața instanțelor de drept; căci acuzațiile formulate de cei care le semnează sau inspiră, ne ating în onoarea noastă de consilieri aleși de d-voastră pentru a veghea la menținerea unui sfânt locaș și de veche tradiție românească în respectul legilor.

Ne ating în onoarea noastră de oameni stabiliți sau încetățeniți sau născuți în această țară, în care tăim de foarte mulți ani, desfășurând o activitate clară și declarată; iar în sânul bisericii părinților noștri apărăm libertatea noastră de

(urmare în pag. 6)

(urmare din pag. 5)

practică religioasă — nespurcată de politică atee — şi omenia noastră românească. Iar cei care îşi închipue că pot răsturna prin violenţă, prin mistificări, prin libele semănând ura şi minciuna, poziţia noastră de libertate, se înşeală. Ne facem o datorie creştinească să-i informăm că în Franţa sunt legi. Că Franta nu este R.S.R. Că cu mişelie şi prostie omenească nu se ajunge nicăeri.

Mulţumindu-vă pentru admirabila solidaritate cu care ne-aţi susţinut în aceste momente de încercare, pentru maturitatea de judecată cu care aţi răspuns la provocări şi ameninţări, pentru dragostea cu care aţi rămas neclintiţi în jurul sfântului nostru locaş de tradiţie şi omenie românească,

vă adresăm din toată inima salutările noastre cele mai sincere şi expresia devotamentului şi înaltei noastre preţuiri,

Consiliul Parohial al Bisericii Ortodoxe din Paris.

Mesaj de solidaritate din Argentina

Din partea Părintelui econom stavrofor Dr. Emil I. Lefter, Superiorul Bisericii Misionare Ortodoxe Române din Buenos Aires, vechi şi încercat luptător pentru o Românie a Românilor, primim spre publicare următorul apel:

Buenos Aires, 26 Iunie 1972

Frate în Domnul nostru Isus Christos,

Mă adresez tuturor, într'o gravă problemă, cu consecinţe de neprevăzut, ce ne-a creiat-o la Paris, regimul actual din România. Este, de fapt, o încercare ce tinde la distrugerea totală a Comunităţilor Româneşti, din exil.

Iţi va fi ajuns la cunoştinţă că, Episcopul Teofil Ionescu a fost captat de agenţii legaţiei R.P.R-ului şi determinat să treacă sub ascultarea canonică a Patriarhiei de la Bucureşti.

Las la o parte, acum, comentariile ce se pot face cu privire la leziunea morală ce se reflecteaza şi asupra exilului — **prin dezertarea unui prelat al Bisericii, în lagărul inamicilor lui Christos** — şi reţin numai faptul că, şi în acest caz, nenorocita victimă este utilizată ca instrument pentru a demoraliza, discredita sau disocia organizaţiile românilor, a celor ce credem în Dumnezeu nelimitat şi ne opunem, cu toată fiinţa noastră, la instaurarea domniei lui Anticrist, în lume. Aşa au procedat şi cu episcopul Ionescu, care a scris, cu aceasta, o tristă pagină în istoria exilului românesc, încleştat în luptă cu forţele întunerecului. Aveau nevoie de el, să-l folosească paravan pentru a intra în stăpânirea Bisericii din Paris, fundată în 1853, de refugiaţii români, după eşuarea revoluţiei din 1848.

Regimul nefast de la Bucureşti are în permanentă evidenţă, referitor la Românii din afara graniţelor, două mari obiective: 1) Acapararea celor două Episcopii fie, chiar, prin cele mai abjecte metode; reducerea la tăcere a presei ce demască blestemăţiile guvernului total aservit Moscovei şi, pe cât este posibil, infiltrarea în instituţiile româneşti, pentru a produce discordia şi lichidarea acestora. Cazul Academiei Române este un exemplu dureros! 2) Se caută ademenirea elementelor slabe şi anexarea lor politrucilor trimişi special să rupă armonia în societăţile românilor ce refuza să se înhame la carul comunist.

Aceste obiective îi sunt mereu regimului de torturatori spini în ochi şi ţepuşi în gât! Deaceea, cu ori ce preţ caută să fie lichidate, cât mai curând!

Il supără enorm existenţa Episcopiei din USA (nu cea vopsită cu roşu) şi face efort prin agenţii lui, ca prin orice mijloace să poată stăpâni VATRA ROMÂNEASCĂ, unde, în prim rând, să doboare Sf. CRUCE şi să ridice în locul ei cârpa roşie cu secerea şi ciocanul. Apoi, la rând, Biserica din Paris, unde plănuia să instaleze biroul central, cu elevii faimosului „diplomat şi spion" Mihail Caraman — omul lui Ceauşescu — prins de autorităţile franceze pe când primea, de la trădătorul Francis Roussilhe (ce a fost condamnat la temniţă grea) documente militare secrete. Desigur nu sunt uitate: Biblioteca din Freiburg; ziarele de luptă anticomunistă: Stindardul, America, Drum, Boian News Service, etc. Toate le are plănuite guvernul roşu ca, la timpul oportun, să înăbuşe complect strigătul de desnădejde a Neamului Românesc, torturat de aproape 30 de ani, de oamenii fără de Dumnezeu.

După seria „dialoghiştilor", „coexistenţialistilor" şi a altor specimene fripturiste, comuniştii au prins în mreaja lor blestemată, pe Ep. Ionescu. Spun, evenimentele ce au urmat, că spurcata conlucrare Marina-Ceauşescu şi-a concentrat eforturile în cucerirea bisericii române, din Franţa, ţara tuturor libertăţilor.

Patriarhul avea la Paris pe German Hardy, preot convertit la ortodoxie, pe care s'a decis să-l făca episcop. Era, până aci, în drepturile lui; dar, apare în acest act viclenia odioasei împerecheri, când se dispune ca hirotonia să se oficieze în BISERICA LIBERTAŢII „SFINŢII ARHANGHELI", 9-bis, Rue Jean de Beauvais, din Paris, ce nu-i aparţinea canonic. A fixat data sfinţirii noului episcop, în devenire, cu invitaţiile şi publicaţiile de rigoare, în mai multe ziare franceze. În ziua hirotoniei, la ora anunţată, au apărut în faţa bisericii „SFINŢII ARHANGHELI" trupele lui MARINA — Ceauşescu: un mitropolit (Nicolae), însoţit de un numeros cler politruc, sosit special de la Bucuresti, şi, cum era de aşteptat, n'a lipsit ambasadorul, prietenul spionului Caraman, cu toţi agentii lui.

La timp, luând cunoştinţă de cele ce se pregăteau, Consiliul Eparhial şi caţiva credincioşi au dat alarma Românilor din Paris, dând de ştire în toate părţile pericolul ce ameninţa Colectivitatea şi Sfântul Locaş de Cult, gata să cadă în mâinile spurcaţilor atei. UNIREA FACE PUTEREA!!

Într'un suflet — au venit Românii din toate ungherele — şi au decis ca Sf. Biserica să fie apărată. „Cu nici un preţ — ziceau ei — nu trebuie să fie lasaţi pângăritorii de altare să calce pragul Casei Domnului!" Şi, aşa a fost!

Cu această ocazie, fraţii noştri din Paris, uitând tot ce-i distanţa, ne-au dat un pilduitor exemplu de unitate românească! Toţi, uniţi, un suflet şi o voinţa, au respins şi zădarnicit, cu piepturile lor, furia şi atacul comunist. Urletul ambasadorului ateu, răguşit răcnind că are autorizaţia autorităţilor franceze, n'a prins. Românii au simţit că este o minciună bolşevică. In această luptă au fost răniţi mulţi din fraţii noştri, ne spun ziarele franceze. Sângele ce au vărsat, în apararea Sf. CRUCI, este o mărturisire a lui CHRISTOS, contra încercărilor Satanei, dar, în acelaş timp, exprimă şi voinţa dârză a raţiunei existenţii noastre în exil, chemaţi în lupta pentru eliberarea NEAMULUI ROMANESC, căzut în robia atee.

Această încercare a comuniştilor a fost înfrântă! Să mulţumim lui Dumnezeu, Nimeni să nu-şi închipuie că Lucifer se va linişti! Ateii vor contraataca.

Toţi Românii, pe unde ne găsim, să ne solidarizăm cu fraţii noştri din Paris! Să trimitem protestul nostru autorităţilor franceze competente, pentruca legal să fie impiedicate eventualele acte de agresiune, ale comuniştilor atei.

Biserica trebuie aparată! Ea este a noastră, a Neamului nostru liber, care trăeşte în exil! In acest exil îşi pune nădejdea NAŢIA ROMÂNESCĂ răstignită, secatuită şi de lacrimi, şi, dacă rezistă se datoreşte faptului că are nădejdea în Dumnezeu că nu va fi părăsită ci, va fi salvată şi de această plagă roşie, ce s'a abătut asupra întregii omeniri.

Să-L mărturisim pe CHRISTOS — ca fraţii noştri din Paris — şi să denunţăm cu strigăt de alarmă, în toate părţile şi în toate împrejurările, infamia organizată de monstruoasa imperechere „Marina — Ceausescu" (un creştin ???) şi un ateu notoriu.

În toate protestele voastre denunţaţi comunismul, **că este unul singur,** cel de la Moscova, pe care îl servesc atât Marina cât şi Ceauşescu, în înplinirea ordinelor şi executarea tuturor nelegiuirilor.

Să apărăm biserica strămoşească să nu cadă în mâinile profanatorilor de altare! Prin Biserica liberă îşi mai poate plânge durerea NEAMUL ROMANESC! Faceţi toţi ce vă îndeamnă sufletul şi mintea, ca să curmăm bestiei apocaliptice apetitul nesăţiosului Lucifer ce luptă să alunge pe CHRISTOS din lume şi să satanizeze omenirea.

Dumnezeu să ne ajute!

Pentru toţi fraţii un salut în Domnul nostru Isus Christos.

Preot Ec. Stavrofor

Dr. E. I. Lefter

Comunicatul Asociaţiei Ortodoxe Române din nord-vestul Germaniei

Având în vedere cele întâmplate în ultimul timp la Paris, Asociaţia Ortodoxă Română din nord-vestul Germaniei care, conform Statutelor şi Actului de Constituire, este o organizaţie de laici ortodocşi subordonată Episcopiei Ortodoxe Române pentru Europa de vest,

în numele comitetului de conducere şi în numele membrilor ei, comunică cele ce urmeză:

1. Organizaţia noastră este subordonată Episcopiei Ortodoxe Române pentru Europa de vest, ca institutie permanentă şi deci nu unui episcop care deţine temporar o funcţie de conducere în eparhie.

2. Luând act de actul de trădare săvârşit de fostul episcop Teofil Ionescu, Asociaţia infierează acest act. Descalificat ca prelat şi ca om, fostului episcop Teofil Ionescu i se poate acorda totuşi cercumstanţa atenuantă a omului care nu mai este deplin stăpân pe facultăţile sale mintale, datorită unei serii de slăbiciuni şi de abuzuri de medicamente conţinând stupefiante.

3. Statul comunist ateu de astăzi, agitatorii de partid şi securistii aciuiţi la ambasada reseristă din Paris, securişti care dealtfel alcătuiesc o bună parte din efectivul tuturor ambasadelor reserriste, dau acum asaltul general pentru a intra în stăpânirea Bisericii Ortodoxe Române din Paris, folosind aceleaşi metode cu care sugrumă de 28 de ani un neam întreg. În ţară aproape ca bântuie foametea, haosul este general, iar ateii dela conducere, epuizând toate celelalte căi, se folosesc acum de o epavă umană în nădejdea că vor reuşi astfel să transorme în centru de agitaţie comunistă istoricul locaş de rugăciune al obştei româneşti **libere** din capitala Franţei.

Circulările fabricate de securişti şi semnate pompos „Episcopul Dr. Teofil Ionescu", cu deosebire circulara din 8 Iulie 1972, cu conţinutul ei macabru, arată în ce stare de dementă zăpăceală au ajuns strategii acţiunilor de învăluire şi de subminare a exilului românesc.

În faţa acestei situaţii, membrii Asociaţiei Ortodoxe Romane din Germania de nord-vest, ţin să felicite preoţii slujitori ai Bisericii Ortodoxe Romane din Paris, membrii comitetelor parohiale şi eparhiale, dar în special pe credincioşii români ortodocşi, pentru înaltul lor spirit de solidaritate şi pentru modul cum au ştitut ei să apere Biserica din Rue Jean de Beauvais de atacurile marşave ale comuniştilor atei. Asociaţia noastră ţine să aducă mulţumiri şi autorităţilor franceze, pentru atitudinea adoptată şi obiectivitatea de care au dat dovadă.

Membrii Asociaţiei Ortodoxe Române din Germania de nord-vest fac front comun în toate acţiunile Românilor din Franţa. Ei nu vor precupeţţ nici un efort şi nici un sacrificiu întru apărarea Bisericci Ortodoxe Romane din Rue Jean de Beauvais şi întru apărarea Episcipoiei Ortodoxe Romane din Europa de vest.

Cu aceasta, cei dela Bucureşti să ia la cunoştinţă că răbdarea noastră are şi ea un sfârşit.

Pentru Comitet

Gh. Acrivu

Din partea U.A.R.G.-ului

La rândul său, Preşedintele Comitetului de Conducere U.A.R.G. a trimis S. Sale Părintelui Mitrofor Vasile Boldeanu următoarea scrisoare:

„Fürstenfeldbruck, 5 iulie 1972

Sfinţite Părinte,

în numele Comitetului de Conducere al Uniunii Asociaţiilor şi Instituţiilor Româneşti din Republica Federală Germania (U.A.R.G.) şi în numele meu personal, vă rog să primiţi mărturia sentimentelor noastre de admiraţie, de legitimă mândrie şi de solidaritate pentru neînfricata hotărîre şi exemplara comuniune de gânduri şi de fapte de care aţi dat dovadă Sfinţia Voastră, preoţii ce vă stau alături, cu deosebire P.C. Părintele Mircea Domitriu, consilierii parohiali, precum şi întreaga obşte ortodoxă română din Paris întru apărarea Altarului şi a cetăţii de credinţă românească care este Biserica Sfinţilor Arhangheli Mihail şi Gavril din Paris, 9 bis rue Jean-de-Beauvais. Dumnezeu să vă ajute, să vă întărească voinţa şi să vă călăuzească paşii ca şi de aci înainte să puteţi rezista atacurilor şi încercărilor perfide întreprinse de duşmanii Credinţei şi de duşmanii năzuinţelor poporului românesc, popor setos de libertate şi de dorinţa de a fi singur stăpân pe destinul său.

Primiţi vă rog, Sfinţite Părinte Mitrofor, expresiunea sentimentelor mele de aleasă preţuire şi de fidelitate.

I. V. Emilian"

Românii din Germania şi tratatele de închinare

În cadrul organizaţiilor din care fac parte sau în mod individual, refugiaţii români din Germania au participat la campania de lămurire a opiniei publice şi la acţiunile de protest care au avut şi au încă loc în legătură cu semnarea faimoaselor tratate prin care interesele Germaniei şi în special acelea ale popoarelor europene subjugate sunt sacrificate imperialismului sovietic, sub masca dorinţei de reconciliere şi de pace.

Uniunea Asciaţiilor şi Instituţiilor Româneşti din Republica Federală Germania (UARG)-a tipărit o broşură în care se expune documentat problema Basarabiei şi a celorlalte teritorii răpite de Ruşi, UARG-ul organizând în acelaşi timp o impresionantă întrunire la Colonia, cu participarea şi a unor exponenţi politici germani. Pentru acoperirea cheltuielilor (editarea studiului documentar şi organizarea întrunirii) Gheorghe Acrivu, secretarul general UARG, a pus la dispoziţie, din propriul său buzunar, suma de patru mii de mărci. Efortul acesta considerabil, făcut de un singur om, merită a fi menţionat.

Dumitru Leontieş a luat cuvântul în zeci de întruniri şi a scris numeroase articole, înfierând actul de trădare comis de actuala coaliţie social-liberală, cât şi atitudinea echivocă, de toleranţă şi de abandonare a luptei, pe care a adoptat-o o bună parte din opoziţia creştin-democrată. Cu deosebire două articole semnate de Dumitru Leontieş în revista „Report" (Oberursel, Kinzigstrasse 2) au avut mare răsunet, ele fiind citate de numeroase alte publicaţii şi fiind răspândite şi sub formă de foi volante.

Tot astfel, Alexandru Şuga a vorbit în cadrul unor adunări politice CDU şi a participat în fruntea unei delegaţii româneşti, cu drapele naţionale îndoliate, la două mari manifestaţii de protest care au avut loc la Bonn.

Ziarul nostru a tipărit în nu mai puţin de 18.000 de exemplare un articol de protest, al cărui autor a fost tot Dumitru Leontieş. Luând asupra sa toate riscurile, I. V. Emilian a luat cuvântul până şi la întrunirile acelora care erau favorabili ratificării tratatelor de închinare, expunând punctu de vedere românesc şi condamnând în termeni violenţi aceste tratate. Dacă până la urmă nu s'au găsit decât **zece** deputaţi germani care să voteze împotriva tratatului cu Moscova, de aceasta nu pot fi făcuţi responsabili refugiaţii români din Germania. Totuşi ţinem să se ştie că printre cei zece deputaţi care au votat **contra** se află şi Dr. Richard Jaeger, vicepreşedinte al Bundestagului **şi deputat al circumscripţiei electorale Fürstenfeldbruck.**

Inaugurarea Casei Culturale Române din Freiburg (Germania)

Conducerea **Institutului Român de Cercetări (Biblioteca Română)** din Freiburg — Germania — aduce la cunoştinţa tuturor compatrioţilor şi prietenilor noştri urmtătoarele:

Din cauza greutăţilor întâmpinate cu problema găzduirii oaspeţilor, care s'au anunţat în număr deosebit de mare, am fost nevoiţi a amâna serbarea inaugurării noului local (anunţată pentru Rusalii) la data de 7 şi 8 Octombrie 1972.

Programul serbării va avea următorul conţinut:

Sâmbătă 7 Octombrie 1972:

— Primirea oaspeţilor şi a invitaţilor de onoare în saloanele noului local.

— Ciclu de conferinţe cu temele:

a. Revoluţia lui Tudor Vladimirescu (Geneza şi urmările ei).

b. Unitatea şi continuitatea elementului românesc în spaţiul sud-estului european.

— Actul Festiv — încadrat cu muzică folclorică românească.

— Adunarea Generală anuală a Institutului.

Duminecă 8 Ocotombrie 1972:

— Serviciul religios pontifical cu răspunsurile Corului din Köln.

— Recepţie în localul Institutului

— Reuniuni familiare.

Deoarece oraşul Freiburg este un centru de turism intens şi preferat în mare parte pentru congrese, în scopul de a preveni dificultăţi de natură tehnică, cu privire la găzduirea oaspeţilor noştri, toţi participanţii sunt rugaţi să completeze anunţul anexat cu datele necesare pentru asigurarea locurilor de încartiruire şi să-l trimită neîntârziat pe adresa Institutului la Freiburg.

Un bon de comandă, împreună cu programul definitiv, vor fi trimise în timp util fiecărui participant.

Sperând că acest termen din toamnă este fericit ales pentru toţi cei care şi-au anunţat participarea la serbările inaugurării noastre şi mulţumind tuturor pentru înţelegerea cuvenită acestei situaţii delicate, trimitem tuturor salutul nostru cordial, în aşteptarea revederii la marea serbare din Octombrie.

Cel care a supravieţuit

Dr. Cornel Petrassevich, Kane Hospital, Pennsylvania, — al cărui nume putem azi să-l consemnăm, căci discreţia noastră a fost până acum doar prudenţă — a ieşit în arena de luptă, în primele rânduri.

Nu putem menţiona nenumăratele acte de mărturie aduse de compatriotul nostru, dar cel mai mişcător ne-a părut capitolul autobiografic din „Pittsburgh Press", din 23 ianuarei 1972. Este halucinanta povestire a 15 ani de închisoare efectivă. Un om a supravieţuit la foame, tortură fizică şi morală pentru a primi şi ultima lovitură: eliberat, şi-a găsit nevasta căsătorită!

Dr. Cornel Petrassevich justifică în termeni nobili sensul acţiunilor sale:

„Acum, din recunoştinţă faţă de America doresc să o avertizez că este o insulă înconjurată de o furtună care se apropie în fiecare zi de cea din urmă ţară liberă. Nu din lipsă de consideraţie ci pentru că simt că nu-mi pot exprima mai bine gratitudinea faţă de poporul american decât arătându-i ce s'a întâmplat în România sub regimul comunist pentru ca nu cumva să piarda şi el ceea ce posedă".

La „conferinţa naţională a scriitorilor" (Bucureşti, mai 1972), Zaharia Stancu a proclamat printre altele:

Un membru al Uniunii noastre oriunde ar fi, aici sau peste hotare, trebuie să apere cu demnitate principiile ideologice care stau la baza creaţiei literare şi a activităţii Uniunii noastre. El trebuie să fie un exponent al principiilor filozofice marxist-leniniste care de altfel stau la baza Statutului Uniunii, legea de bază a vieţii noastre obşteşti. Scriitorii comunişti au datoria să fie militanţi activi, atit prin opera cit şi prin atitudinea lor, ai concepţiei noastre materialist-dialectice despre lume şi societate.

Am dori să aflăm care e părerea redactorilor unor reviste din străinătate care şi-au deschis larg coloanele colaborărilor din RSR. Alternativa e simplă, ca de obicei, în doi termeni: 1° sunt de acord cu „principiile filozofice" pentru care, cum vedem, orice trăitor la Bucureşti trebuie să militeze? 2° îşi închipuie că acei colaboratori pot dispreţui şi călca în picioare — fără înaltă dezlegare — directivele lui Zaharia Stancu? **Tertium non datur!**

LE NOUVEAU STYLE DU KGB:

La tactique du mensonge-vérité

Je l'ai rencontré pour la première fois à un cocktail de l'ambassade soviétique à Copenhague, Kristianiagade. Il me connaissait, mon travail aussi et certains de mes points de vue. Il prit grand soin qu'il y eut toujours de la vodka dans mon verre.

Nous nous sommes rencontrés de nouveau, à un autre cocktail, cette fois-ci dans une ambassade d'Europe orientale. Il proposa qu'on dîne un jour ensemble. Avec le temps, on en vint à plusieurs repas qui se déroulaient de la même manière. Nous nous rencontrions en ville à un endroit, toujours nouveau, qu'il proposait lui-même. Il n'y a jamais eu de décision préalable sur l'endroit où nous devions manger; on décidait seulement après qu'on se fut salué. Mais, avec la précision d'une montre suisse, cela arrivait chaque fois : au milieu du repas, mon ami soviétique devait toujours donner un coup de fil et il disparaissait pendant quelques minutes. Il avait toujours prête une excuse plausible pour ces interruptions.

Le cammarade Jurij (appelons-le ainsi) figurait dans le petit livre du ministère des affaires étrangères sur les diplomates en poste à Copenhague avec la qualité de troisième secrétaire et sans adresse. Mais au cours de notre connaissance il fut avancé premier secrétaire et il déménagea dans un appartement central qui avait été occupé à tour de rôle par plusieurs diplomates soviétiques.

La nouvelle tactique

Jurij travaillait au département politique de l'ambassade, mais en réalité il était un des 10.000 qui dépendaient de la première direction du Comité pour la Sûreté de l'Etat (KGB), ayant pour mission de recueilllr et d'analyser les opérations menées à l'étranger; leur chef est le général-lieutenant A. Zakharovskij. A la tête du KGB se trouve Jurij Andropov, 57 ans, qui lors de la révolution hongroise de 1956 était ambassadeur à Budapest. Parmi ses prédécesseurs on compte des noms aussi proéminents que Semičastnyj, Šelepin, Serov, Abakumov, Berija, Ježov, Jagoda, Dzerzinskij.

On peut supposer, avec quelque probabilité, que le cammarade Jurij appartenait à la section D, qui désigne en anglais comme en français la **désinformation** et la **décomposition.** Jurij était un des premiers représentants de la nouvelle tactique lancée par le KGB pendant l'ère Krouchtchev sous le vocable prometteur de « coexistence pacifique ».

On a eu la preuve que la vieille ligne — selon laquelle tout était admirable en URSS et que nous autres qui prétendions le contraire étions des vilains types ayant en tête uniquement l'idée de calomnier la grandiose patrie du socialisme — ne donnait pas les résultats escomptés lorsqu'il s'agissait d'établir un contact avec des personnes influentes dans la société occidentale.

Tolérance et critique

Voici pourquoi la section D de la première direction a lancé une jeune garde de représentants du KGB, bien renseignés, spirituels et tolérants, lesquels montrèrent à l'aide d'une nouvelle tactique comment on gagne la confiance et la sympathie des contacts occidentaux et, surtout, comment on peut faire impression sur eux.

Finalement, mais pas très vite, même en hésitant, le cammarade Jurij me révéla qu'il y avait beaucoup de choses qui n'allaient pas du tout en Union Soviétique. Bien sûr, Staline était mort, mais malheureusement le stalinisme se portait bien encore. Jurij lui-même était souvent inquiet de ce qui se passait chez lui et il trouvait des mots élogieux pour les réalités occidentales.

Après plusieurs repas j'appris — en toute confiance bien entendu — qu'il avait eu, lui aussi, ses difficultés avec les autorités soviétiques. Il entendait par là son employeur : le KGB !

Mais, heureusement, nous ne devions pas douter, m'assurait Jurij, que lui et un grand nombre de ceux qui pensaient comme lui allaient gagner la partie en Union Soviétique ; lentement mais sûrement il jouissaient d'une influence croissante. Nous qui en Occident regardions avec sympathie ce développement ne devions pas être impatients ni trop durs dans notre critique. De cette façon cela sera plus facile pour les antistaliniens et tout finira à merveille.

La part de la vérité

Le côté ironique de ce bavardage c'est qu'il y avait du vrai dans ce que racontait Jurij. Certaines gens du KGB croient eux-mêmes dans ce qu'ils disent sans se rendre compte qu'ils sont sévérement contrôlés et bassement exploités. Ils sont encouragés par leur employeur à mener ce genre de conversations avec leurs connaissances occidentales, et bon nombre d'entre eux croient réellement qu'il font du bon travail dans cette operation d'établissement de « ponts » entre l'Ouest et l'Est. D'autre part, les interlocuteurs occidentaux finissent par s'imaginer que ces agents de la section D sont les interprètes d'une tendance principale ayant cours aujord'hui en Union Soviétique. Il n'y a rien qui soit plus erroné.

Un autre agent du KGB à Copenhague — appelons-le Anatolji — sait avec précision ce qu'il fait même lorsqu'il est ivre, ce qui lui arrive souvent. Il travaille, conscient de son but, énergiquement pour influencer les politiciens, les journalistes, les savants et autres personnes qui créent l'opinion dans toutes les sphères de la société danoise.

Des flèches contre l'ambassadeur

Il a lu les oeuvres de Solženytsine ot il fait des plaisanteries cruelles sur le compte de son ambassadeur, prend ses distances concernant les tendances antisémites en URSS et l'invasion en Tchékoslovaquie, mais recherche en même temps de présenter certains chefs soviétiques comme raisonables en dépit du fait que tous les témoignages prouvent le contraire.

A la maison, en Union Soviétique, il présente ses amis et hôtes de l'Ouest à des intellectuels soviétiques qu'il encourage de parler librement sur les erreurs et les déficinces du communisme soviétique. Les personnes en question se rendent rarement compte du fait qu'elles sont manipulées grosseèrement par une organisation qui, entre autres, a pour tâche de surveiller tout contact entre Russes et étrangers.

Anatolij joue un jeu froid et cynique. Il fait précisément ce qu'on demande de lui et il joue son rôle excellemment. C'est un véritable désinformateur et « dissolvant ».

Certains de ses collèques du département D, qui sont moins cyniques et plus naïfs, se sentent attirés par l'Ouest et ils sont en réalité des adversaires du système qu'ils sont payés à mantenir. Ils constatent avec satisfaction que le gouvernement soviétique est contraint par les faits de renoncer à la vieille ligne inamicale contre l'Occident et que ce processus continue.

Mais il n'y a qu'un nombre infime d'observateurs occidentaux capables de faire la différence entre le cynique Anatolij, qui de façon consciente emploie la nouvelle tactique qui égare et son partenaire du KGB, lequel en rélité croit à ce qu'il dit.

Imposture ou vérité

Des experts occidentaux en soviétologie aussi bien que des publications clandestines ont annoncé des arrestations massives qui auraient frappé également des gens ayant des hauts postes dans le KGB; il semble même qu'une enquête serait en cours sur la situation à l'intérieur du KGB. **Khronika,** la feuille clandestine soviétique la plus connue, publie souvent des documents qu'aparemment elle a pus se procurer uniquement avec l'aide des gens duKGB qui lui sont favorables.

Tout ceci peut constituer des faits réels, mais cela peut être tout aussi bien une excellente action de désinformation mise en oeuvre par la section D de la première direction. En tout cas ces faits montrent une chose, à savoir que la tâche la plus importante de l'apparat du KGB demeure l'oppression en URSS et la subversion à l'étranger.

(J. B. Holmgaard « Politiken ». Copenhague, le 14 mai 1972)

A propos d'une visite orthodoxe mais peu chrétienne

Nous lisons ce qui suit dans « La croix » du 21 mars 1972 :

[le 18 mars 1972]

Le Pape a reçu samedi matin, en audience privée, la délégation du patriarcat orthodoxe de Roumanie.

Cette délégation est arrivée mardi au Vatican à l'invitation du Secrétariat pour l'Unité des chrétiens. Elle a suscité une vive protestation de la communauté catholique roumaine émigrée, à laquelle des sources vaticanes ont répliqué avec « plus de peine que d'indignation' ».

La petite communauté catholique roumaine de rite oriental qui réside à Rome avait, en effet, vivement protesté jeudi dernier. Le recteur de cette communauté, Mgr Tautu, avait rappelé la longue souffrance des évêques et du milion et demi de fidèles des diocèses catholiques byzantins de Roumanie, rattachés par la contrainte à l'Eglise orthodoxe en 1948. Il avait déclaré que l'Eglise orthodoxe roumaine voulait fonder une paroisse à Rome et obtenir une partie des locaux du collège catholique roumain.

Cette dernière affirmation a été catégoriquement démentie au Vatican. La délégation roumaine, précise-t-on, a effectué une visite fraternelle de courtoisie en réponse à celle que lui rendirent en octobre des dirigeants du Secrétariat pour l'unité.

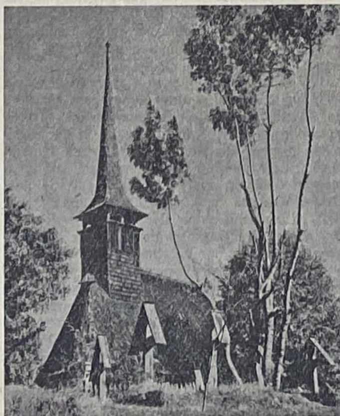
Le journal parisien, qui se fait l'écho des nouvelles de source vaticane trouve « inopportun le geste de Mgr Tautu au moment ou l'Eglise orthodoxe roumaine fait un geste en notre sens et montre ainsi son intérêt pour un rapprochement avec nous".

De quel « geste » s'agit-l et où voit-on « l'intérêt » si ce n'est dans l'entêtement peu chrétien de vouloir garder à tout jamais les fruits de la spoliation. Si le Saint Père trouve, pour exprimer sa pensée « plus de peine que d'indignation » nous ne pouvons commenter ce subtil dosage.

Mais écoutons au moins la voix courageuse de Mgr Tautu. Son communiqué, dont voici un extrait, a été publié en entier par le « Secolo d'Italia » du 22 mars 1972 :

« Nous autres catholiques roumains de rite oriental sommes en état d'aggression permanente, nos fidèles ainsi que tout le patrimoine de notre Eglise se trouvant sous la jurisdiction abusive de l'Eglise orthodoxe. C'est pourquoi nous saisissons chaque occasion pour protester contre l'injustice et l'oppression essayant de gagner du reconfort auprès de l'opinion publique de tout le monde.

« Le principal responsable de l'aggression que nous subissons est le régime communiste roumain installé au pouvoir par les troupes d'occupation d'une puisance étrangère. Non moins, voire doublement coupable est la hierarchie de l'Eglise orthodoxe roumaine, laquelle s'est alliée avec un régime athée et persecuteur de la foi aux fins d'accomplir cet acte odieux de supression de sa rivale, au mépris de toute justice et charité évangéliques, perpétrant un acte fratricide semblable à celui de Caïn; bien plus, elle a collaboré à la destruction d'une institution qui s'est montrée pendant les 250 ans de son existence en tant que lien spirituel puissant et efficace entre la Roumanie et l'Occident catholique et latin. »

à l'intention des aveugles

La presse occidentale ne tarrit pas les louanges à l'adresse des succès économiques du système régenté par le camarade Ceaușescu. Nous étions curieux de voir les échos de la dernière loi de Bucarest qui en dit long sur la santé du régime. Bien entendu : silence total.

Voici en traduction un seul article : **« art. 76. On considère comme infraction de spéculation punissable de prison de 6 mois à 5 ans, un des délits suivants : a) la vente directe par la population des biens apportés ou reçus de l'étranger avec le but évident d'être vendus dans le pays par le receveur ainsi que le fait d'être intermédiaire d'une pareille vente, si l'office en question se répète »!**

Une explication est nécessaire. Pendant des années des milliers de familles roumaines ont pu survivre uniquement à l'aide des collis que leur envoyaient leurs parents et amis de l'étranger. Comme la réception était grevée de droits de douane exhorbitants il était logique que le receveur en revendit une partie pour les couvrir et pouvoir en jouir du reste. Une exception a été faite pendant les six mois qui ont suivi les innondations d'il y a deux ans, lorsque les collis furent libres de douane. Maintenant le gouvernement se sent à nouveau fort en selle et il frappe durement.

Ce paragraphe sec signifie une véritable tragédie pour d'inombrables familles qui littéralement survivent suspendues aux arrivages de l'étranger.

Mais le régime a prévu une solution de rechange. Les officiels roumains recomandent aux receveurs d'écrire à leurs parents et amis de payer les droits de douane en devises dans le pays d'origine ou bien d'en faire parvenir le montant en chèque à la Banque Nationale de Bucarest.

Le chantage est on ne peut plus clair: vous tenez absolument que les vôtres survivent, garnissez la caisse de l'état !

Y a-t-il encore, de par le monde, des esprits capables de s'indigner ? Nous commençons à en douter.

La renonciaton à de vastes territoires porte atteinte aux droits de l'Europe entière

Nouvel Ordre Européen
Case Ville 728
Lausanne (Suisse)

Communiqué de presse

La Commission technique du Nouvel Ordre Européen (déclaration de Zurich, réunie à Strasbourg le ler juillet 1972, a examiné l'incidence des développements récents sur la réalisation des buts nationaux-européens.

Elle salue tout d'abord le succès du Mouvement Social Italien, qui a doublé sa représentation parlementaire; elle forme le voeu que le MSI parvienne à rompre le barrage de malveilance, de répression policière et judiciaire ainsi que de violence s'exprimant jusque dans des attentats contre les militants, de manière à pouvoir éclairer le peuple sur les nécessités vitales pour l'Italie et pour l'Europe.

La Commission relève ensuite la gravité des récents traités conclus entre les gouvernements de la République fédérale d'Allemagne d'une part, de l'URSS et de la Pologne d'autre part. La renonciation, par le Parti social-démocratique allemand avec la lâche complicité de l'Union démocratique-chrétienne, à de vastes territoires ne porte pas seulement atteinte aux droits du peuple allemand, mais à ceux de l'Europe entière, en accentuant de façon massive les inégalités dans la répartition des terres entre les ethnies européennes et en créant, par là, un obstacle supplémentaire à l'unité européenne.

Le gouvernement de M. Brandt, élu sur la liste de partis imposés par les vainqueurs de 1945 et maintenus grâce à la tromperie démocratique financée par des forces anonymes, ne saurait représenter le peuple allemand ni, par conséquent, disposer de ses droits et encore moins de ceux de l'Europe.

La Commission technique du Nouvel Ordre Européen déclare que ces traités sont nuls et demande à toutes les forces positives de faire leur possible pour empêcher d'autres gouvernements de les reconnaître, même en fait. A plus forte raison, il n'entre pas en ligne de compte pour un gouvernement européen de reconnaître ces traités un seul instant, mais il lui incombe au contraire de reviser dans les plus brefs délais les déséquilibres territoriaux entre ethnies européennes.

La Commission souligne l'urgence qu'en Allemagne aussi un rassemblement des forces vives fasse échec à cette politique d'abdication et de suicide.

Le Nouvel Ordre Européen condamne l'attentat contre le gouverneur Wallace, attentat qui s'inscrit dans la campagne de haine déclenchée et menée par la tyrannie démocratique, et lui souhaite un prompt rétablissement qui lui permette de poursuivre le combat contre le mélange racial.

Nos amis peuvent liquider leur abonnement par **mandat-carte de versement** a notre compte
C. C. P. — PARIS — 12 243 35
Madame F. Gallet
1, Square des Aliscamps,
PARIS-16°
(pour STINDARDUL)

Die Standarte

Was ist Bessarabien?*

Von I. V. EMILIAN

In allen rumänischen Volkssagen, in den Chroniken und alten Geschichtsbüchern ist davon die Rede, wie der „Schwarze Fürst" (Negru Voda) Ende des 13. Jahrhunderts mit seinen Reiterscharen, aus Fogarasch kommend, seine Reiter auf dem Gebiete der heutigen Walachei absitzen ließ und das Land der Rumänen (Tara Romaneasca) gründete. Vom Pferde absitzen heißt in rumänischer Sprache „descalecare" und die abgesessenen Reiter „descalecatori". Darum finden wir auch in jeder rumänischen Chronik den Satz "Seit demf Absitzen . . ." Hier ist den alten Chronisten allerdings ein Irrtum unterlaufen, die Walachei wurde nicht von abgesessenen Reiterscharen gegründet, sondern entstand durch den Zusammenschluß von mehreren kleineren politischen Gebilden, den „Knezaten" und „Vojvodschaften", deren Existenz in dem sogenannten „Johanniter-Diplom" des ungarischen Königs Bela IV. belegt ist. Es heißt nämlich in diesem Diplom von 1247, daß die Johanniter das ganze Banater Bergland in Besitz nehmen können „„mit den Knezaten von Ioan und Farcas, bis zum Altfluß, **aber nicht das Land von Litivoi Voevod, das wir den Rumänen lassen, so wie sie es bis heute gehabt haben . . .**"

Ganz anders wie in der Walachei verlief die Gründung der Moldau. Hier hat das die Geschichte dieses Raumes bestimmende „abgesessen" als Kommando des Fürsten an seine Reiter, also die Inbesitznahme neuen Landes, das fälschlicherweise auch durch die Chroniken über die Gründung der Walachei geistert, **tatsächlich stattgefunden**, und das gleich zweimal, zuerst durch Dragos, später durch Bogdan, die beide aus der Marmarosch kamen, also aus einem Gebiet in dem das rumänische Volk entstanden ist. Als Gründungsdatum geben alle Chroniken das Jahr 1359 an.

Der Sage nach ritt der Voevode Dragos mit großem Gefolge zur Auerochsenjagd. Der verfolgte Auerochse, rumänisch „Bour", wurde im Tal des Flusses Moldava gestellt. Tatsächlich heißt auch heute noch ein Dorf dieser Gegend „Boureni" (Auerochsendorf) und der Kopf eines Auerochsen bildet das Wappen der Moldau. So weit die Sage. In Wirklichkeit fand das Absitzen der Reiter des Voevoden Dragos nicht im Anschluß an einen Jagdritt statt sondern die Ereignisse haben sich wie folgt zugetragen:

Seit ihrem Abzug im Jahre 1242 unternahmen die Tartaren, bis in die Mitte des 14. Jahrhunderts hinein, zahlreiche Überfälle auf Siebenbürgen und Ungarn, wobei sie immer durch die Pässe der moldauischen Karpathen drangen. Die Könige von Ungarn suchten sich dieser Überfälle zu erwehren und unternahmen deshalb auch ihrerseits offensive Aktionen gegen die Tartaren. An einem dieser Unternehmen des Königs Ludwig nahm auch der rumänische Voevode von Marmarosch, Dragos, teil. Die ungarische Expedition war ein voller Erfolg, zeigte aber deutlich, daß das Königreich Ungarn **nur von den östlichen Hängen der Karpathen aus verteidigt werden konnte.** Darum nahm der ungarische König das Gebiet zwischen den Karpathen und dem Flusse Sereth in Besitz, **gründete hier eine Grenzmark und übergab die Führung dieser Grenzmark dem rumänischen Voevoden Dragos.** Die spätere Moldau war also gegründet, aber nicht als selbständiger Staat, sondern, in dieser Gründungsphase, als eine dem König von Ungarn unterstellte Grenzmark. Das geschah im Jahre 1352.

Wie aus den moldauischen Chroniken hervorgeht, herrschte Dragos nur zwei Jahre. Er starb 1354. Seinem Sohn Sas, der weitere vier Jahre regierte, folgte 1359 dessen Sohn **Balc.** Im selben Jahr 1359 aber, kam aus Marmarosch ein zweiter Voevode in die Grenzmark, nämlich **Bogdan**, der von den ungarischen Chronisten mit dem Prädikat der notorischen Untreue gegenüber seinem König versehen wird. Bogdan kam mit großen Reiterscharen und seinem Eindringen in die Grenzmark lagen feindliche Absichten zu Grunde. Er eroberte das Gebiet, vertrieb oder tötete Balc und sicherte damit diesem Lande, also der Moldau, die Unabhängigkeit, gab ihr eine Dynastie und ist somit der eigentliche Gründer des Fürstentums. Darum finden wir in allen Chroniken das Jahr 1359 als das Gründungsjahr des rumänischen Fürstentums Moldau.

Natürlich konnte der ungarische König Ludwig nicht gut zusehen, wie seine „Fidelen" durch einen „Infidelen" verdrängt wurden. Er führte deshalb zwischen 1359 und 1365 eine ganze Reihe von Expeditionen durch, die jedoch alle erfolglos blieben; die Moldau konnte nicht mehr unter die Herrschaft des Königs von Ungarn gebracht werden.

Diese „Geburtsurkunde" der Moldau wird von mehreren Chroniken erwähnt, darunter auch von der **Cronicon Dubnicensis** (aus Dubno) in der es wie folgt heißt:

„In der Zeit von Ludwig ist Bogdan, der Voevode der Rumänen aus Marmarosch, die Rumänen dieses Gebietes sammelnd, insgeheim in das moldauische Land hineingeritten, in die Moldau, die der ungarischen Krone untertan, die aber, wegen der tartarischen Einfälle, von ihren Einwohnern verlassen worden war. Obwohl Bogdan sehr oft von dem Heer des ungarischen Königs bekämpft wurde, hat sich die Moldau, durch die Zunahme der Rumänen die das Land bewohnten, ausgedehnt und hat sich als selbständiger Staat gebildet."

Die Behauptung des Chronisten, daß die Moldau durch die Tartaren einfälle **„entvölkert"** gewesen sei, ist gewiß eine Übertreibung, da er im nächsten Satz selbst von der „Zunahme der Rumänen die das Land bewohnten" spricht.

Bogdan hat, darüber sind sich die ungarischen, polnischen und rumänischen Chronisten einig, nur kurze Zeit regiert, nämlich 6 Jahre. Er starb 1365 und wurde in der Kirche von Radautzi beigesetzt. Auf sein Grab ließ ein späterer Fürst der Moldau, der größte unter den Nachfolgern Bogdans, folgende Inschrift setzen: „Ich Stefan Voevod, aus Gottes Gnaden Herr der Moldau, Sohn des Bogdan Voevod, habe (im Urtext „hat") dieses Grabmal meines (im Urtext „seines) Urahnen, Bogdan Voevod des Alten, geschmückt, im Jahre 1480, Monat Januar, den 27."

Wie groß wurde die Moldau unter seinem Gründer Bogdan dem Alten? Auch hier sind sich die meisten Chronisten einig: das Land Bogdans erstreckte sich von den östlichen Hängen der Karpathen, von den Quellen der Ceremusch, bis südlich des Oituz-Passes. Der zweite Nachfolger Bogdans, Roman, dehnte die Grenzen des Landes bis zum Dnjester und zum Schwarzen Meer aus. In einem Diplom, geschrieben am 30. März 1392 in Suceava, heißt es: „Der große, einzige herrschende Herr, ich Roman Voevod des Moldau-Landes von den Bergen bis an das Meeresufer." Diese Ausdehnung erfolgte durch Eroberungskämpfe, in den meisten Fällen gegen die tartarischen Horden. Und auch später vollzog sich die Besiedlung der verwüsteten Gebiete und die Sicherung der Grenzen „bis an das Meeresufer" unter dem Schutz des Schwertes. Genau wie der Gründer der Dynastie, der aus der Marmarosch, wie es in der polnischen Chronik heißt, „hineingerittene" Bogden, waren die Fürsten der Moldau an erster Stelle Heerführer. Ein Heerführer war auch der eigentliche Organisator der Moldau, Alexander der Gute (1400–1432), der zwar nicht so viele Kriege führte, dafür aber die Militärmacht des Landes erheblich vergrößerte, hauptsächlich durch die Schaffung einer Kavallerie, die dann unter Stefan dem Großen (1457–1504) berühmt wurde.

Das also ist die Geschichte der Moldau und damit auch die Geschichte ihres Bestandteiles Bessarabien. Denn Bessarabien, jahrhundertelang die östliche Provinz des Fürstentums Moldau, hat keine eigene Geschichte. Ihre Entstehung und die Entwicklung ihrer politischen, sozialen und kulturellen Formen, sind die gleichen wie für das gesamte Gebiet der Moldau. Übrigens umfaßte die Bezeichnung „Bessarabien" bis 1812 gar nicht jenes Gebiet, das wir heute unter Bessarabien verstehen. Die alte Moldau hatte folgende Provinzen: Obermoldau, Untermoldau und Bessarabien, das nur das Gebiet nördlich der Donaumündung umfaßte, eine Bezeichnung also, die nur für die Regierungsbezirke Cetatea Alba, Chilia und Ismail gültig war. Die russische zaristische Verwaltung war es, die dem ganzen Gebiet zwischen Pruth und Dnjester den Namen Bessarabien gab. Die Sowjets allerdings machten aus diesem Gebiet eine „Autonome Republik Moldau", was deshalb verwirrend wirkt, weil auch im heutigen Rumänien noch eine Provinz Moldau existiert. Die Absichten des sowjetischen Imperialismus sind damit kaum zu tarnen: ein späterer Anschluß der Provinz Moldau an die Autonome Republik Moldau und damit das Ende eines einheitlichen rumänischen Staates. Solche Anschlüsse in umgekehrter Richtung können die Sowjets auch in Bezug auf die „Realitäten", die nach der Teilung Europas nach 1945 entstanden sind, eines Tages einfädeln. Eine Eventualität, die auch den Deutschen zu denken geben sollte.

Solange das Fürstentum Moldau seine Unabhängigkeit behielt, auch zu der Zeit da der regierende Fürst den Sultan in Konstantinopel als sein Oberhaupt anerkannte, wurde die Integrität des moldauischen Territoriums von niemandem angetastet. Und auch im südlichen Gebiet, also in den drei von uns schon erwähnten Regierungsbezirken, die einmal zeitweise unter direkte türkische Verwaltung kamen, behielten die ansäßigen Rumänen alle ihre Rechte und hatten immer ihren eigenen Metropoliten. Erst Ende des 18. Jahrhungerts, als der Zerfall des osmanischen Reiches bemerkbar wurde, dehnten die Russen ihren Machtbereich bis and das Schwarze Meer aus, Nach dem Frieden von Iassy 1792 konnten die Russen ihre Staatsgrenze bis an den Dnjester vorrücken und wurden damit zum ersten Male unsere Nachbarn!

Zwischen 1806 und 1812 führten die Russen einen Krieg gegen die Türken, angeblich um „die Christen vom osmanischen Joch zu befreien", genau wie sie heute manche Völker vom „kapitalistischen Joch" befreien möchten. Russische Truppen besetzten sechs Jahre lang die beiden rumänischen Fürstentümer. Der Krieg ging für die Türken verloren. Als Entschädigung erhielten die Russen **von den Türken,** gemäß dem Frieden von Bukarest vom 16. Mai 1812, das **rumänische** Bessarabien. Das war der erste Raub Bessarabiens. Es würde zu weit führen, all die Leiden zu beschreiben, welche die rumänische Bevölkerung Bessarabiens nach der Besetzung durch die Russen zu erdulden hatte und darüber zu berichten, wie diese Bevölkerung ihre Zugehörigkeit zu der rumänischen Nation zum Ausdruck brachte. Über die Grausamkeit der russischen Verwaltungsorgane und über die Russifizierungsversuche, die schon damals unternommen wurden, schrieben viele zeitgenössische europäische Zeitungen. Auch Karl Marx hat davon gesprochen.

Trotz der Unterdrückung hat Bessarabien gerade in dieser Epoche die rumänische Literatur durch die Werke von Theodor VARNAV, Constantin STAMATI, Alexandru RUSSO, Alexandru DONICI, Ion SARBU, Alexandru NACU, Matei DONICI und durch die Werke des größten rumänischen Philologen und eines seiner größten Historiker, Bogdan Petriceicu HASDEU, erheblich bereichert.

Nach einem verlorenen Krieg auf der Krim mußten die Russen 1856 (Friede von Paris) den südlichen Teil Bessarabiens an die Rumänen zurückgeben. Die Regierungsbezirke Cahul, Ismail und Belgrad blieben bis 1878 rumänisch, zu welchem Zeitpunkt sie wieder an Rußland abgetreten werden mußten.

Es kam der Erste Weltkrieg. Wir waren die Verbündeten Rußlands. Nicht weniger als 57 russische Divisionen standen auf rumänischem Boden. Schon nach der Abdankung des Zaren herrschten in diesen Einheiten anarchische Zustände. Nach der sogenannten Oktoberrevolution lösten sich die 57 Divisionen von selbst auf, aber aus großen Teilen dieser Verbände wurden bolschewistische Banden, die sich nicht nur mit Plünderungen zufrieden gaben, sondern auch die damalige rumänische Regierung stürzen und ihre Macht auf Rumänien ausgehnen wollten. Der damaligen rumänischen Armee, die nur aus 15 Infanterie- und 2 Kavalleriedivisionen bestand, gelang es innerhalb kurzer Zeit, diese Banden zu zerschlagen, einen erheblichen Teil zu entwaffnen und über die Grenzen des Landes zu werfen.

— Betreffend die Völkerschaften des russischen Reiches, hatte schon die Regierung Kerensky, am 25. September 1917, in einem Manifest versprochen, allen Nationalitäten das Selbstbestimmungsrecht zu gewähren, allerdings „auf der Basis, die von der Verfassungsgebenden Versammlung zu bestimmen war."

Die Bolschewiken versprachen mehr, in der Hoffnung, damit die Sympathien anderer europäischer Länder zu gewinnen.

— Ende März 1917 wurde in Chişinău unter der Führung von Vasile STROESCU, eine nationale moldauische Partei gegründet. Am 18. April 1917 erklärten über 6000 moldauische Soldaten der Garnison Odessa ihren Beitritt zu dieser Partei und bekundeten gleichzeitig, dass sie den Anschluß an Rumänien wollten.

Die Bolschewiken glaubten ursprünglich, mit Hilfe von Soldatenräten den Drang zum Anschluß an Rumänien aufhalten zu können. Fast 300.000 Rumänen aus Bessarabien dienten in der russischen Armee. Ein Militärkomitee ergriff die Iniative, einen Kongreß der Delegierten der rumänischen Soldaten aus Bessarabien einzuberufen. Dieser Kongreß fand vom 20. bis 26. Oktober 1917 in Chişinău, unter der Teilnahme von 989 Delegierten der Soldatenräte statt. Zur allgemeinen Verblüffung der bolschewistischen Kommissare, **kamen die Delegierten nicht mit roten Fahnen, sondern mit der rumänischen Trikolore.** „Es lebe Rumänien! Es lebe König Ferdinand! hörte man aus allen Ecken des Kongreßsaales . . . Das gleiche geschah bei Konstituierungsversammlungen von Studenten-, Lehrer- und Bauernverbänden.

Am 24. Januar 1918, beschloß der Studentenkongreß den Anschluß an Rumänien. Am 3. März 1918, wird der Anschluß von den Bauern aus dem Regierungsbezirk Baltzi beschlossen, am 6. März 1918 von den Landwirten aus dem Regierungsbezirk Lapusna (Chişinău), am 13. März 1918 von den Bauern aus dem Regierungsbezirk Soroca . . . Ähnliche Resolutionen werden überall abgefaßt . . . Auch von den in Bessarabien ansässigen Minderheiten: den Deutschen, Gagautzen, Bulgaren, Ukrainern.

In einer feierlichen Sitzung, beschließt der Landtag von Bessarabien, am 27. März 1918, mit 86 gegen 3 Stimmen, den Anschluß. Das Dokument hat folgenden Wortlaut:

„Im Name des Volkes von Bessarabien, erklärt der Rat des Landes: Auf Grund des historischen Rechtes, auf Grund des Selbstbestimmungsrechtes der Völker, schließt sich die Moldauische Demokratische Republik (Bessarabien), vor mehr als hundert Jahren aus dem Territorium der alten Moldau von Rußland mit Gewalt herausgerissen, heute **für immer** an das Mutterland Rumänien an".

Dieser Anschluß wurde von allen Großmächten anerkannt und die Integrität Rumäniens in seinen Grenzen bis zum Dnjester von England und Frankreich auch garantiert. Als die Sowjets aber am 27. Juni 1940 von uns die Räumung Bessarabiens innerhalb von drei Tagen verlangten, erwiesen sich die Garantien als leere Worte. Man gab uns den Rat, uns dem Ultimatum zu beugen . . .

— Und als wir ein Jahr später, am 22. Juni 1941 an der Seite Deutschlands in den Krieg zogen, taten wir dies nur um zurückzugewinnen was uns geraubt worden war. Die rumänische Armee bestand damals in ihrer überwiegenden Mehrheit aus Bauern, die nicht allein für die Rückeroberung Bessarabiens und der Nordbukowina kämpften, **sondern auch für ihre eigene Scholle, für ihre bescheidene Habe, für die Zukunft ihrer Kinder und für die Verteidigung ihres christlichen Glaubens . . .** Dafür sind fast 500.000 von ihnen auf den östlichen Schlachtfeldern gefallen. Darum wurde Rumänien von den Sowjets bestraft, seit mehr als einem Vierteljahrhundert ausgeraubt und ihm ein Regime auferlegt, das es sich niemals gewünscht hat.

Gleichzeitig wurde das rumänische Volk in Bessarabien einem nie dagewesenen Terror ausgesetzt. Ein Spezialbeauftragter des Obersten Sowjets startete 1953 eine Massendeportation von Rumänen aus Bessarabien in Richtung der asiatischen Einöden von Kasachstan bis Kamtschatka . . . Trotzdem ist Bessarabien bis heute zu 70% von Rumänen bewohnt, die ihre Hoffnungen nicht aufgegeben haben und die sich hartnäckig zum Rumänentum bekennen, obwohl sie heute offiziell als „Moldauer" bezeichnet werden. In zahlreichen Reportagen haben namhafte ausländische Journalisten diese „Realität" bestätigt.

Man spricht heute viel von Entspannung, von Frieden und von Demokratie. **Aber Demokratie heißt zu Gunsten der Nation regieren und nicht zu Gunsten künstlich geschaffener Mehrheiten.**

Wir kämpfen für unsere Nation, deren Bestandteil auch das rumänische Volk aus Bessarabien ist. Deshalb sprechen wir jedem das Recht ab, über das Schicksal unseres Volkes zu bestimmen, durch Unterschriften auf Verträgen die wir niemals anerkennen werden und die wir im voraus für null und nichtig erklären.

Ostpolitik und europäische Sicherheitskonferenz
(„il Borghese")

Am Vorabend der Ratifizierung des Vertrages von Moskau, hat der Vorstand des Bundes der rumänischen Verbände und Institutionen in der BR Deutschland, an den Herrn Präsidenten des Bundestages Kai Uwe von Hassel folgendes Telegramm geschickt:

„Das rumänische Volk wird niemals Unterwerfungsverträge anerkennen die den Raub seiner Freiheit und den Raub von Gebieten seines nationalen Territoriums bestätigen".

* Am 26. März 1972 in KÖLN gehaltene Rede bei einer Gedenkfeier des Bundes der rumänischen Verbände und Institutionen in der BR Deutschland.

Die Meinungsmacher der marxistischen „Inteligentzia". („Il Borghese")

Das Beispiel Frankreichs zum Thema Rundfunk und Fernsehen

Ohne viele Diskussionen, ohne Gesetzesänderungen und ohne „Volksbegehren", einfach nur durch Personalumbesetzungen, hat Präsident Pompidou den Umtrieben der marxistischen Kommentatoren, Moderatoren und anderer Agitatoren des französischen Rundfunks und Fernsehens ein Ende bereitet. Er hat den Abgeordneten **Arthur Conte** zum Generaldirektor des gesamten französischen Rundfunks und Fernsehens ernannt, der früher der Sozialdemokratischen Partei angehörte, der aber immer ein kompromißloser Antikommunist war, der sich leidenschaftlich für die von den Sowjets unterjochten europäischen Völker eingesetzt hat.

Arthur Conte, geboren am 31. März 1920 in Salses in den Pyrenäen, Sohn bescheidener Weinbauern, studierte Philologie und Literatur an der Universität von Montpellier. Er war Präsident der Westeuropäischen Union, französischer Delegierter im Europarat, mehrmals französischer Botschafter und ist der Verfasser mehrerer politischer Werke. Arthur Conte ist der Autor der namhaften Studie **„Yalta ou le partage du Monde"** (Yalta oder die Teilung der Welt), die bei Robert Lafont erschienen ist und die seine politische Einstellung einwandfrei dokumentiert.

Wir sind sicher, daß unter ihm Rundfunk und Fernsehen sein werden was sie sein müssen, ein objektives Informationsmittel, im Dienste der Nation und des Staates, und nicht ein Herd der Gesellschaftsreformer und anderer marxistischer Revolutionäre. So etwas wäre zumindest auch in Bayern möglich, mit etwas Mut und mehr Entschlossenheit.

Wer ist der Imperialist?

Herausgeber einer Broschüre „Wer ist der Imperialist?" ist der amerikanische Gewerkschaftsbund AFL-CIO, der in letzter Zeit wiederholt als Analytiker sowjetkommunistischer Machtpolitik und als Kritiker der Ost- und Deutschlandpolitik der sozialistisch-liberalen Koalition in der BRD von sich reden machte.

In der Broschüre wird u. a. dargestellt, welche Gebiete die Sowjets seit 1939 allein in Europa — zum Teil mit Unterstützung des NS-Regimes in Deutschland — annektiert haben:

Die rumänischen Provinzen Bessarabien und Nordl. Bukowina	ca. 60 365 qkm
Litauen	ca. 57 353 qkm
Estland	ca. 47 717 qkm
Lettland	ca. 66 040 qkm
Nördliches Ostpreußen	ca. 14 086 qkm
Ruthenien (östl. CSSR)	ca. 12 740 qkm
Ostpolen	ca. 182 000 qkm
Teile Finnlands	ca. 46 800 qkm
	ca. 487 101 qkm

Zum Vergleich: Die BRD einschl. West-Berlin hat eine Fläche von 248 454 qkm. Zu den der UdSSR einverleibten Ländern und Landesteilen kommen die im sog. sozialistischen Lager abhängig gehaltenen, durch die Breschnew-Doktrin gegängelten Satellitenstaaten. In Europa: DDR, Bulgarien, Tschechoslowakei, Ungarn, Polen, Rumänien. Über die DDR heißt es in der Broschüre: „Das Regime der „Demokratischen Republik" in Ostdeutschland ist in seiner Existenz völlig von der UdSSR abhängig." Ein Hinweis auf den Aufstand vom 17. Juni 1953 schließt mit dem Satz: „Solange Menschen bereit sind, für die Idee der Freiheit zu sterben, solange wird die Idee der Freiheit nicht sterben".

Die Gewerkschaft stellt fest, daß die kommunistischen Unterwerfungsmethoden bisher in jedem von der UdSSR abhängig gemachten Land die gleichen waren: Demonstration, Agitation, Infiltration, Einschüchterung, Täuschung und Betrug, Untergrabung und Umsturz, Kontrolle.

(Blick+Bild, Velbert, Rheinl.)

Wie sicher ist Westeuropa?

Antwort auf Schicksalsfragen in den DEUTSCHEN ANNALEN 1972

Mit den „Deutschen Annalen 1972" hat der bekannte nationalpolitisch orientierte Druffel-Verlag ein auf lange Sicht geplantes publizistisches Unternehmen begonnen. Jeweils im Frühjar soll in Zukunft dieses anspruchsvolle und lebhaft bebilderte „Jahrbuch des Nationalgeschehens" erscheinen, um die aktuellen politischen, geistigen und kulturellen Schwerpunktfragen des Gesamtdeutschtums in profunden Beiträgen zu erörtern.

In seinen vielseitigen Themen verdeutlicht der erste Band dieses Programm: von einer gründlichen Völkerrechtsstudie über „Selbstbestimmungsrecht und deutsche Frage", einem kenntnisreichen Bericht über die DDR als Wirtschaftsfaktor („Russisches Regime — deutsche Leistung") zu kritischen Untersuchungen über Südtirol nach dem „Paket", zur Frage, ob Fremdarbeiter Hilfe oder Gefahr bedeuten, inwieweit Wien eine deutsche Stadt geblieben ist, bis zu einer sachkundigen Darstellungdes „Beispiels der Bildhauer", die „der Krise trotzen" usw. führen die jeweils ebenso interessanten wie präzisen literarischen Arbeiten bedeutender Sachkenner.

Den Schwerpunkt des Bandes bildet die anonyme, jedoch offenkundig von einem hochqualifizierten militärischen Sachkenner in Clausewitzscher Klarheit entworfene, mit 11 Kartenskizzen belegte geopolitische Studie zur Schicksalsfrage nicht nur des Jahres 1972: „Wie sicher ist Westeuropa?" Dazu wird schon im ersten Absatz die Antwort formuliert: „So unsicher, wie es den Gefahren seiner geographischen Lage entspricht und so sicher, wie das Maß seiner Abschreckung es zuläßt. Die Gefahren seiner Lage sind unabänderlich, die erreichte Abschreckung liegt im Belieben der Europäer". Die Quintessenz der über 40 Seiten umfassenden, alle bedeutenden Aspekte der europäischen Situation kennzeichnenden Untersuchung ist im letzten Satz überzeugend zusammengefaßt: „Europa ist so sicher wie es s e l b s t w i l l".

Nach diesem wichtigen und eindrucksvollen Erstband versprechen die „Deutschen Annalen" eine gesamtdeutsche Dokumentation von weitreichender Bedeutung zu werden.

DEUTSCHE ANNALEN 1972 Jahrbuch des Nationalgeschehens 224 Seiten — 44 Bilder und Skizzen — Ganzleinenband DM 19.50 Druffel-Verlag, D-8131 Leoni am Starnberger See

Rudolf Jordan 70 Jahre alt

Der einstige Reichsstatthalter Rudolf Jordan, neuerdings wieder bekannt durch sein im Herbst 1971 im Druffel-Verlag erschienenes Erinnerungsbuch „Erlebt und Erlitten — Weg eines Gauleiters von München bis Moskau" vollendet am 21. Juni sein 70. Lebensjahr.

Im Jahre 1902 als Sohn eines Dorfkaufmanns in Grossenlüder (Hessen) geboren, wurde Jordan in den letzten Jahren des Ersten Weltkrieges noch als Munitionsarbeiter eingesetzt, später besechte er ein Lehrerseminar und begann in Fulda als Junglehrer eine schulische Berufslaufbahn. Da er sich schon frühzeitig für die NSDAP sowohl rednerisch wie als Stadtverordneter betätigte, wurde er im Dezember 1929 aus dem preussischen Schuldienst entlassen. Dadurch und durch die erfolgreiche Begründung einer Zeitung fiel er der Parteileitung auf: Am 19. Januar 1931 ließ Hitler Jordan nach München kommen und beauftragte den erst 29jährigen mit der Führung des Gaues Halle-Merseburg, in dem bis dahin die Kommunisten die stärkste Partei bildeten. Jordan verstand es, bis 1933 die politische Situation in diesem Arbeiter-Gau grundlegend zu wandeln: nur hier verzeichnete die KPD einen zahlenmässigen Rückgang und wurde bei der letzten allgemeinen Wahl von der NSDAP um das Doppelte überrundet. Im April 1937 wurde Jordan als Reichsstatthalter und Gauleiter nach Dessau versetzt. Während des Zweiten Weltkrieges entwickelte er gegen den feindlichen Bombenterror eine so wirksame Katastrophenbekämpfung, daß ihm unter Beibehaltung seiner Ämter im Gau Magdeburg-Anhalt im Rahmen der „Reichsinspektion zur Durchführung ziviler Luftschutzmaßnahmen" Koordinierungsaufgaben im ganzen Reichsgebiet übertragen wurden; diesem Wirken Jordans war eine wesentliche Erfolgssteigerung der Rettungsaktionen und eine verhältnismäßige Eindämmung der Menschenverluste in den letzten Jahren des Bombenkrieges zu verdanken. Nach dem deutschen Zusammenbruch war Reichsstatthalter Jordan zunächst englischer Gefangener, wurde dann den amerikanischen Behörden überstellt, die sich vergeblich bemühten, ihm „Kriegsverbrechen" nachzuweisen und ihn schließlich im Juli 1946 an den sowjetischen NKWD auslieferten. Aber auch während jahrelanger Haft in Moskauer Gefängnissen verweigerte Jordan standhaft das geforderte Zugeständnis einer „Schuld" — mit dem Ergebnis, daß er schliesslich im Oktober 1955 mit den Kriegsgefangenen als „amnestiert" in die Heimat entlassen wurde. Seither lebt Rudolf Jordan in München und erwirbt den Lebensunterhalt für sich und seine Familie als kaufmännischer Angestellter.

Von den Ost-West-Kontakten profitiert nur der Kommunismus.

Fondul Lucia A. Popovici

Se face cunoscut că în cadrul Institutului noastre s'a înființat „FONDUL LUCIA A. POPOVICI".

Acest fond este format din bogata bibliotecă moștenită de la mult regretata noastră colaboratoare și membră activă, Doamna Lucia A. Popovici, fiica marelui cărturar și naționalist român, Aurel C. Popovici.

Pe lângă un număr apreciabil de cărți alese, cu caracter etnografic, istoric și în mod deosebit folcloric, se găsesc prețioase manuscrise, picturi și opere de artă românească populară, atât de rare în țările occidentale.

In amintirea binefăcătoarei Institutului nostru, redăm mai jos câteva date în legătură cu neobosita ei activitate pe tărâmul culturii românești, activitate ce poate servi de exemplu, mai ales pentru cei pe care soarta i-a aruncat departe de pământul Țării.

In ziua de 20 Martie 1970, s'a stins din viață la Geneva, după o scurtă dar grea suferință, Doamna Lucia A. **Popovici**, membră activă a Institutului Român de Cercetări din Freiburg, precum și asiduă colaboratoare a publicațiile noastre.

Fiică a marelui luptător și educator național Aurel C. Popovici, Doamna Lucia Popovici s'a născut în Lugoș (Banat) la 25 August 1891 unde a urmat cursurile școlii primare. A continuat cursurile secundare la Școala Centrală din București, unde se refugiase tatăl său, spre a se sustrage urmăririi poliției maghiare și a continua lupta pentru apărarea drepturilor Neamului Românesc din Transilvania. După invazia României de către armatele puterilor centrale în primul războiu mondial, Aurel C. Popovici, ca și alți oameni politici și scriitori români, s'a refugiat în Occident, spre a continua, pe plan extern, acțiunea pentru întregirea națională.

Incă din fragedă copilărie, Lucia A. Popovici a respirat atmosfera de luptă națională desprinsă din acțiunile ilustrului său tată pe toate planurile, politic și cultural, cu biruințele și înfrângerile lor. Deaceea, dânsa a continuat lupta pe aceleași teme și cu aceeași ardoare. Soarta a vrut să moară tot departe de Țară, pe care a iubit-o atât de mult și să-și găsească odihna de veci în acelaşi cimitir, de la Geneva, unde răposează osemintele părintelui său. Identitatea de destin este impresionantă! Lucia A. Popovici a moștenit de la tatăl său nu numai temperamentul lui combativ, dar și toate idealurile, ce l-au animat. Insuflețită de aceste idealuri, ea știa a imperioasă datorie să le apere și să le promoveze în toate împrejurările oricât de neprielnice ar fi fost ele. Devenise o adevărată ambasadoare în apărarea intereselor naționale permanente, pe toate planurile. Urmărea cu atenție și semnala tot ce se scria despre neamul românesc de pretutindeni. Punea la punct sau sesiza și îndemna pe alții mai competenți în materie, să lămurească orice neadevăruri, pe care dușmanii neamului românesc încercau să le răspândească în lumea occidentală.

Activitatea publicistică a Doamnei Lucia Popovici s'a îndreptat în multe direcții. Pentru următoarele trei însă a arătat o predilecție deosebită:

1. **Țăranul român.** Pătrunsă adânc de curentul sămănătorist, la a cărui zămislire și răspândire a contribuit și ilustrul său părinte, Doamna Lucia Popovici nutrea o dragoste nețărmurită pentru țăranul român, pe care îl prețuia. Vedea în țăranul român adevăratul depozitar al geniului național și mereu se străduia să scoată în evidență nobilele lui calități sufletești și înțelepciunea adâncă, cu care l-a înzestrat Dumnezeu.

2. **Recuperarea valorilor românești,** atribuite pe nedrept altor popoare, constituia o altă preocupare stătuitoare a Doamnei Lucia Popovici. Studii asupra unor personalități marcante, ca a marelui compozitor Franz Liszt, a scriitoarei Dora d'Istria, a diplomatului Paleologue, etc. sunt pilduitoare. In aceste studii, dintre care unele s'au publicat în Buletinul Bibliotecii noastre, se poate vedea meticulozitatea pentru o cercetare pătrunzătoare și temeinică, precum și bucuria, ce o încerca, atunci când, după înlăturarea sgurii, creată din suprapunerea atâtor prejudecăți și falsificări istorice, reușește să scoată la iveală adevărul strălucitor al originei românești.

3. **In căutarea de noi surse pentru istoria Românilor,** Lucia Popovici a manifestat predilecție pentru scrierile călătorilor occidentali prin ținuturile locuite de Români, pe întreaga arie a sud-estului european. Aruncată de destin într'o țară din apus, Elveția, unde și-a petrecut mare parte din viața ei, Doamna Lucia Popovici a frecventat cu asiduitate multe biblioteci, strângând un prețios material documentar. Năprasnica moarte însă, a împiedicat-o să valorifice în noi studii acest material.

Cunoașterea profundă a sufletului și tradițiilor poporului nostru, pe care le trăia cutremurător de unic, **energia năvalnică,** ca un torent carpatin, cu care participa totdeauna la orice acțiune de afirmare românească, **iubirea fără de margini de Neam,** care vibra în toate manifestările ei — în vorbă, în gesturi, în fapte și scrierile, care-i cinstesc numele, **omenia românească,** dusă până la jertfa de sine, care-i primejduia chiar precara-i existență, înfiripată în exil, **și adânca credință în Dumnezeu și viitorul Neamului nostru,** au caracterizat pe marea Românca care a fost Lucia A. POPOVICI.

In lumina activității sale naționale și științifice, desfășurată în arcul unei jumătăți de veac, Doamna Lucia Popovici se va proecta ca un model al femeii române și va îmbogăți palmaresul marilor Doamne și Domnițe, din lunga și sbuciumata noastră istorie.

Steag înțărit de cel mai înalt patriotism și demnitate națională, — **bastion puternic** de apărare al intereselor supreme românești, ea va rămâne **focul veșnic viu,** pilduitor pentru noile generații, mai ales în acești ani grei ce străbate Neamul Românesc de pretutindeni.

Instituția noastră, care a avut în Doamna Lucia Popovici o susținătoare tenace și colaboratoare activă și distinsă, va simți adânc golul lăsat prin dispariția sa. Noi, resemnați în fața hotărîrei divine, îi vom păstra cea mai vie amintire, iar Atotputernicul să-i hărăzească liniște deplină sbuciumatului ei suflet, în împărăția Sa.

Institutul Român de Cercetări
— Biblioteca Română
din
Freiburg (Germania)

MAGISTRATO DEMOCRATICO

— Lei è di destra, quindi non ha alcun diritto alla legittima difesa.

In Italien werden die linksradikalen Terroristen nicht nur von marxistischen Meinungsmachern unterstützt, wie in Deutschland, sondern auch von einigen Richtern und Staatsanwälten, die Kommunisten oder auch nur Rückversicherer sind und deshalb merkwürdige Rechtsstellungen beziehen.

Dazu diese Zeichnung aus der hervorragenden mailändischen Wochenzeitung **„Candido"**, mit folgendem Text:

„Er ist von den Rechten und deshalb hat er überhaupt kein Recht, sich selbst zu verteidigen".

Ca unda ta strivită, gemem
Și noi, tovarăși tăi buni,
Dar de ne-om prăpădi cu toții,
Tu, Oltule, să ne răzbuni!
Să verși păgân potop de apă
Pe șesul holdelor de aur;
Să piară glia care poartă
Înstrăinatul nost' tezaur;
Țărâna trupurilor noastre
S'o scurmi de unde ne'ngroapă
Și să-ți aduni apele toate —
Să ne mutăm în altă țară!

Octavian Goga (1904)

Invitați de onoare la o expoziție reseristă

Sub numele de „România 72" a fost inaugurată în ziua de 22 iunie 1972, la München, o expoziție reseristă, în cadrul căreia a fost prezentată și o paradă a modei, cu manechine drăguțe. Singurul lucru bun din toată expoziția. La restaurant, prețurile au fost foarte pipărate și serviciul prost. Incolo, mulțime de securiști și de securiste. Mai mare peste expoziție: Hristache Zambetti, generalmaior de securitate, expulzat pe vremuri din Statele Unite pentru spionaj, acum vicepreședinte al Camerii de Comerț din București. Ca director al expoziției a funcționat colonelul de securitate Marius „Alexandru", comunist din ilegalitate, fiul fostului negustor de cereale Blaustein din Brăila, expluzat și el, la vremea lui, din Belgia, tot pentru spionaj.

La festivitatea inaugurală, invitațiile au fost trimise de ambasada reseristă din Colonia, anume la autoritățile germane, la industriași și la comercianți, la gazetari stângiști și la „români stabiliți în străinătate", adică la cei care sunt favorabili regimului din țară.

Spre surprinderea unor oameni de afaceri germani, care ne-au relatat cazul, printre invitații oficiali au fost și următorii: Noel Bernard-Bercovici, directorul secției „românești" a postului de radio „Europa liberă"' Ioana „Măgură", un fel de subdirector la aceiași secție; Sorin „Cunea" și Iakob „Chivu", primul radactor, iar cel de-al doilea având misiunea să interogheze refugiații despre cele ce se întâmplă în țară, pentru documentarea domnului Bernard. Câteșipatru au mâncat, au băut și s'au bătut pe umăr cu Zambetti și cu Marius „Alexandru", ca vechi și buni prieteni, în deplină comuniune de gânduri. Ce să mai spunem? Nimic.

Das Massengrab von Katyn

Das wahre Gesicht des fortfchrittlichen Reformers und des Wehrdienstverweigerers.
(„il Borghese")

Die rote Subversion und die NATO

Am 5. Juli 1972, anläßlich der Vertrauensabstimmung für die neue italienische Regierung, sprach im römischen Parlament, als Vertreter der nationalen Rechten, auch Admiral Gino Birindelli, bewährter Marineoffizier während des II. Weltkrieges, bis Ende April dieses Jahres Befehlshaber der NATO-Streitkräfte für Südeuropa, der am 7. Mai 1972 in Rom, Neapel und Florenz zum Abgeordneten gewählt wurde.

Sehr dokumentiert und mit fachmännischer Kompetenz wies der Admiral darauf hin, welche Gefahr für die NATO die Anwesenheit von starken sowjetischen Flottenverbänden im Mittelmeer bedeutet, nicht anders, als ob in Belgien und in Holland sowjetische Divisionen stehen würden.

Admiral Gino Birindelli sprach aber auch von einer anderen Gefahr für die NATO, nämlich von der subversiven Propaganda, die innerhalb der NATO-Streitkräfte immer intensiver durchgeführt wird. Er nannte alle Organisationen, die an der unglaublich ausgedehnten Zersetzungsaktion allein im Abschnitt Südeuropa beteiligt sind. Die meisten dieser Organisationen stehen in enger Zusammenarbeit mit gleichgesinnten Genossen in anderen NATO-Ländern. Hier die Liste:

„Arbeitervorhut", „Maoistische Arbeiteravantgarde", „Antiimperialistisches Zentrum Che Guevara", „Dokumentationszentrum Rosa Luxemburg", „Revolutionäre Initiative rote Tribüne", „Anarchistische Kampfgruppe", „Revolutionäre Kommunisten" (Trotzkisten), „Leningruppe der kommunistischen Linken", „Manifesto", „Situationistische Internationale", „Die Kommune", „Liga der marxistisch-leninistischen Kommunisten", „Kommunistische Liga", „Liga der Marxisten-Leninisten", „Der Kampf geht weiter", „Ferngezielte Aktion", „Kommunistische Bewegung", „Politische Bewegung der Arbeiter", „Studenten-Bewegung", „Bolschewistisch-kommunistische Organisation", „Organisation der italienischen Kommunisten", „Kommunistische Partei Italiens" (nicht identisch mit KPI), „Rote Linie", „Kommunistisch-maoistische Partei", „Revolutionäre kommunistische Partei" (ebenfalls trotzkistisch), „Radikale Partei", „Arbeitermacht", „Proletarische Linke", „Roter Stern – Revolutionäre Front", und der Bund der Kommunisten.

Eine ganz hübsche Aufstellung.

Nachdem durch einen ehemaligen britischen Diplomaten die Wahrheit über den Wald von Katyn herausgekommen war, konnte auch die deutsche Öffentlichkeit durch das ZDF-Magazin erfahren, was schon vor 30 Jahren einwandfrei festgestellt wurde, nämlich daß die 15.000 polnischen Offiziere, Beamte und Intellektuelle, die zur Elite der polnischen Nation gehörten, 1940 von sowjetischen Kommissaren durch Genickschuß getötet und in Massengräbern im Wald von Katyn, in der Nähe von Smolensk, verscharrt wurden.

Schon in dem sogenannten Kriegsverbrecherprozeß von Nürnberg versuchten die sowjetischen Ankläger, diesen grausamen und in der Geschichte einmaligen Massenmord den Deutschen unterzuschieben. Man wollte damals nicht zur Kenntnis nehmen, daß die eigentlichen Mörder sich als Ankläger und Richter aufspielten, die Schuld der Deutschen konnte jedoch auch in Nürnberg nicht bewiesen werden.

Wenn sich im II. deutschen Fernsehprogramm trotzdem jemand gefunden hat, der auf Grund von Dokumenten und Zeugenaussagen, die Geschehnisse und Hintergründe dieser grausamen Liquidierung der polnischen Offiziere ans Tageslicht bringt, ist das sehr achtungswert. Betreffend die Hintergründe besteht kein Zweifel: die polnischen Offiziere und Intellektuellen wurden liquidiert, damit von Anfang an jeder potentielle Gegner der sowjetischen Machtinstallierung in Polen aus dem Wege geräumt würde. Was auch geschah!

Die Enthüllungen im Zusammenhang mit den Toten von Katyn stören aber die konzertierte Aktion derjenigen, die bereit sind, unter dem Vorwand der „Versöhnung" und des „Friedens", Deutschland und darüber hinaus ganz Europa dem bolschewistischen Imperialismus preiszugeben. Daß die rosarote „Süddeutsche Zeitung" eine solche Rückzugspolitik befürwortet, wissen wir längst. Es ist aber kaum vorstellbar, daß ein Mitarbeiter dieser Zeitung, ein gewisser Herr Christian Potyka, es wagt, folgende Zeilen zu schreiben:

„Und ist es nicht makaber, wenn ausgerechnet Deutsche sich in dieser Frage zum Anwalt der Polen machen? Alles dies zu einem Zeitpunkt, da eine vernünftige Verständigungspolitik mit Polen und Russen zweierlei anstrebt: einen Schlußstrich unter die Vergangenheit und Bedingungen, die ein zweites Katyn so unmöglich machen, wie einen dritten Weltkrieg oder ein weiteres Auschwitz. So lasse man den Toten von Katyn endlich ihre Ruhe".

Mit anderen Worten, sprechen wir nur über die Luftangriffe der Amerikaner in Nordvietnam, schimpfen wir so viel wir wollen über die Portugiesen, über die griechische Regierung, die alles tut, um die Flanke der NATO zu stärken, setzen wir uns ein für Angela Davis, für den Sprengstoffprofessor Mandakis, für alle möglichen Terroristengruppen und für das marxistische Gesindel an den deutschen Universitäten, aber lassen wir die Toten von Katyn in Ruhe und auch die vielen Millionen Tote, die das Opfer des kommunistischen Systems wurden, damit die jüngere Generation nicht vielleicht eines Tages erfährt, daß das grausamste und abscheulichste Regime das es jemals in der Weltgeschichte gab, das kommunistische Regime ist und daß die Verbrechen, die von Kommunisten begangen wurden, mit keinen anderen Verbrechen vergleichbar sind.

Traian ROVINARU

Anläßlich der Ratifizierung des Vertrages von Moskau, hat der Bund der rumänischen Verbände und Institutionen in der BR Deutschland eine Betrachtung zur Bessarabienfrage herausgegeben, die an alle Bundes- und Landtagsabgeordnete, an Zeitungen und an Rundfunksender geschickt wurde.

Die unabhängige, halbmonatliche Zeitung „Deutscher Anzeiger" die in München-Planegg erscheint, hat diese Betrachtung in ihrem gesamten Wortlaut wiedergegeben.

Wir sprechen der Redaktion des „Deutschen Anzeigers" unseren anerkennenden Dank aus.

Die 10 Mitglieder des Deutschen Bundestages, die anläßlich der Ratifizierung der Ostverträge **gegen** den Vertrag von Moskau stimmten, verdienen nicht nur den Respekt der ganzen deutschen Nation, sondern auch den Respekt und den anerkennenden Dank aller versklavten europäischen Völker. Die Anerkennung der nach 1945 entstandenen „Realitäten", betrifft uns Rumänen besonders, weil dadurch der Raub eines beträchtlichen Teiles unseres nationalen Territoriums und die Unterjochung von mehr als 3 Millionen Angehöriger unseres Volkes bestätigt wurden.

Wir sprechen unseren anerkennenden Dank an folgende Abgeordnete des Deutschen Bundestages aus:

1. Dr. Walter BECHER,
2. Dr. Herbert CZAJA,
3. Karl GATZEN,
4. Karl-Theodor Freiherr von und zu GUTTENBERG,
5. Dr. Herbert HERMESDORF,
6. Dr. Herbert HUPKA,
7. Dr. Richard JÄGER, Vizepräsident desBundestages und Abgeordneter des Wahlkreises Dachau-Fürstenfeldbruck,
8. Knut Freiherr von KÜHLMANN-STUMM,
9. Dr. Fritz WITTMANN und
10. Siegfried ZOGLMANN.

Die Ausstellung „Rumänien 72" in München wurde von Staatssicherheitsdienstoffizieren geleitet

Mit großem Propagandaaufwand wurde am 22. Juni 1972 auf dem Messegelände in München die Ausstellung „Rumänien 72" eröffnet. Mit Ausnahme der Volksstickereien und der hübschen Manequins der Modenschau, ließ die Ausstellung sehr zu wünschen übrig. Die in Rumänien hergestellten „Renault"-Wagen und „M.A.N."-Omnibusse wirkten nicht überzeugend, was die Industrialisierung des Landes anbetrifft. Konfektionsartikel, Schuhwaren und Delikatessen die in München gezeigt wurden, sind in Rumänien nur einigen hundert Parteispitzen zugänglich. Aber lassen wir das beiseite und sprechen wir lieber von den „Ausstellern".

Der große Patron der Ausstellung, der auch bei der Eröffnungsfeier gleich nach Dr. Hans-Jochen Vogel sprach, war **Hristache Zambetti,** der 1960 die Funktion eines ersten Botschaftssekretärs der rumänischen Botschaft in Washington bekleidete. Schon damals war Zambetti auch Oberst des Staatssicherheitsdienstes. In eine Spionageaffäre verwickelt, wurde er zur „persona non grata" erklärt und aus den USA ausgewiesen. Jetzt ist Hristache Zambetti Vizepräsident der Handelskammer von **BUKAREST** – der einzigen Handelskammer die in Rumänien existiert – und Koordinator für die Beziehungen mit dem Ausland, eine Funktion die ihm die Möglichkeit gibt, sich in alle Länder der Welt zu begeben. Daß er auch auf „anderen Gebieten" tätig ist, beweist die Tatsache, daß **Zambetti 1970 zum Generalmajor der Reserve der Staatssicherheitsdienst-Truppen befördert wurde.**

Direktor der Ausstellung „Rumänien 72" war ein gewisser **Marius Alexandru-Blaustein,** Kommunist schon in der Illegalität und Sohn des ehemaligen Getreidegroßkaufmanns **Blaustein** aus Braila. Ehemaliger Schützling von Anna Pauker, war Marius Alexandru-Blaustein von 1952 bis 1957 Handelsattache in Brüssel, wo er, gemeinsam mit **Luisa Mantu, dritter Botschaftssekretär der rumänischen Botschaft in Ostberlin, ein Spionagenetz aufbaute.** Deshalb wurde er aus Belgien ausgewiesen, kam nach Helsinki, wo er allerdings nicht lange blieb, weil er sich auch dort derselben Aufgabe widmete. Marius Alexandru Blaustein ist aktiver Oberst des Staatssicherheitsdienstes.

Unter den übrigen „Ausstellern", die aus Rumänien nach München gekommen waren, befand sich kaum einer, der nicht Angehöriger des Staatssicherheitsdienstes war. Auch das weibliche Personal machte keine Ausnahme.

Einweihung des Rumänischen Kulturhauses in Freiburg i. Br.

Zu unserem größten Bedauern müssen wir Ihnen mitteilen, daß die für Pfingsten 1972 angekündigte feierliche Einweihung unseres Kulturhauses infolge unüberwindbarer Schwierigkeiten bei der Quartierbeschaffung auf den 7./8. Oktober 1972 verschoben werden mußte.

Wir hoffen sehr, daß Sie sich auch zu diesem Termin für unsere Veranstaltungen bereit machen können!

Folgendes Programm ist vorgesehen:

Samstag, 7. Oktober 1972:
– Empfang der Ehrengäste im neuen Haus
– Vorträge zu den Themen:
a) Die Revolution von Tudor Vladimirescu (1821) (Genesis und ihre Folgen)
b) Einheit und Kontinuität des Rumänentums im südosteuropäischen Raum
– Festakt umrahmt von rumänischen Volksliedern
– Generalversammlung des Instituts

Sonnatg, 8. Oktober 1972:
– Pontifikalamt im byzantinischen Ritus Choralgesänge – Chor von Köln
– Geselliges Beisammensein

Da die Stadt Freiburg ein immer beliebteres Ziel zur Abhaltung von Kongressen geworden ist, wird es auch immer schwieriger, gute und günstige Unterkunftsmöglichkeiten für Tagungen zu finden. Es ist für uns daher dringend notwendig, daß wir schon jetzt eine ungefähre Teilnehmerzahl dieser Veranstaltung erfahren. Wir bitten Sie daher, beiliegende Anmeldung möglichst umgehend ausgefüllt zurücksenden zu wollen. Sie gehen damit noch keine Verpflichtung ein, aber wir sind damit in der Lage, diese Veranstaltung so zu planen, daß Sie mit der Organisation zufrieden sind. Die endgültigen und für Sie bindenden Zimmerbestellungen müssen bis spätestens 15. September beim Verkehrsamt aufgegeben werden. Eine entsprechende Bestellkarte bitten wir mit der vorläufigen Anmeldung anfordern zu wollen.

Wir hoffen auf Ihr Verständnis und sehen Ihrer Zusage baldmöglichst entgegen.

Mit freundlichen Grüßen
Rumänisches Forschungsinstitut
– Rumänische Bibliothek –
Freiburg i. Br.

Carlo Falvella

Ein Student mußte sterben weil er kein Marxist war

Der Student der Universität Rom **Carlo Falvella** war 19 Jahre alt und in seiner Heimatstadt Salerno allgemein beliebt, weil er niemals jemandem etwas böses getan hatte. Aber Carlo Falvella war Mitglied der Italienischen Sozialen Bewegung MSI, er gehörte also zu dem gesunden Teil der Jugend, die sich nicht von marxistischen Lehrmeistern und Weltrevolutionspredigern irreführen lassen, um auf der letzten Stufe der Verdorbenheit zu landen. Wie viele seiner Altersgenossen im heutigen Italien, die hinter der Trikolore und nicht hinter dem roten Fetzen ihren Weg in die Zukunft sehen, war auch Carlo Falvella bei den terroristischen Banden der Linksradikalen als „Neofaschist" angekreidet und stand auf ihrer schwarzen Liste. Er mußte deshalb sterben. Eines Abends, als er in Begleitung eines Freundes auf dem Heimweg war, wurden die beiden von einer Gruppe von Terroristen erdolcht. Schwer verwundet gelang es ihm jedoch, seine Angreifer zu entwaffnen. Einige Stunden später starb er im Krankenhaus. Der Freund, ebenfalls schwer verwundet, überlebte das Attentat. Die Carabinieri konnten die Mörder identifizieren und verhaften. Es handelt sich bei ihnen nicht um Angehörige irgend einer anarchistischen Gruppe, **sondern sie sind ordentliche Mitglieder der kommunistischen Partei Italiens,** also einer Partei, die von den Fernsehleuten und von manchen Linkskatholiken als „demokratisch", ordnungsliebend und „regierungsfähig" präsentiert wird.

In der letzten Zeit haben waschechte, orthodoxe Kommunisten mehrmals versucht, ihre Gegner mit dem Messer oder mit der Pistole zu beseitigen. Daß die fanatischen Kommunisten auch Mörder sind, ist eine längst bekannte Tatsache, nämlich seit der sogenannten Oktoberrevolution, die vom „deutschen" Fernsehen verherrlicht wurde, genauso wie die „Rote Kapelle", wie Sorge und alle übrigen kommunistischen Spione, Verräter und Mörder vom demselben Fernsehen ständig und ohne Scham verherrlicht werden.

„Friedliche Koexistenz" bedeutet Selbstmord für den Westen.